XXII. évfolyam 33. szám Ára: 1 forint 1966. augusztus 18

A FEHÉR HÁZBAN

— *Sikerült agyonlőnünk a háztetőn lövöldöző tömeggyilkost...*

— *Mért lőtték agyon? Vietnamban pont ilyenekre van szükségünk!*

ÜLDÖZÉSI MÁNIA

Némi aggodalommal szemlélem a legújabb kalandfilmeket. Vészjóslóan kezd elharapózni bennük az üldözés. Míg azelőtt maximum a játékidő utolsó negyedét töltötte ki az eszeveszett hajsza a kincsek, a tervrajzok, esetleg Miss Mary bájai után, manapság jóformán már a főcím alatt kezdetét veszi a kergetőzés, és a szereplők meg sem állnak egészen a VÉGE feliratig.

Az a gyanúm, hogy ezeknek a mindent elsöprő műalkotásoknak a forgatókönyveit nem a hagyományos módon ütik nyélbe, hisz' az újfajta totális üldözéseknél semmi szükség sincs körmönfontan kiagyalt sztorira, a történet során fejlődő jellemekre vagy más efféle avítt bohóságra. Csak menjen minden, mint a karikacsapás és kész!

Az illetékes rendező, a filmgyár dramaturgiája által felfektetett üldözési táblázatból kiválasztja a neki legmegfelelőbb rubrikákat, és már kezdődhet is a forgatás. A listát valahogy így képzelem el:

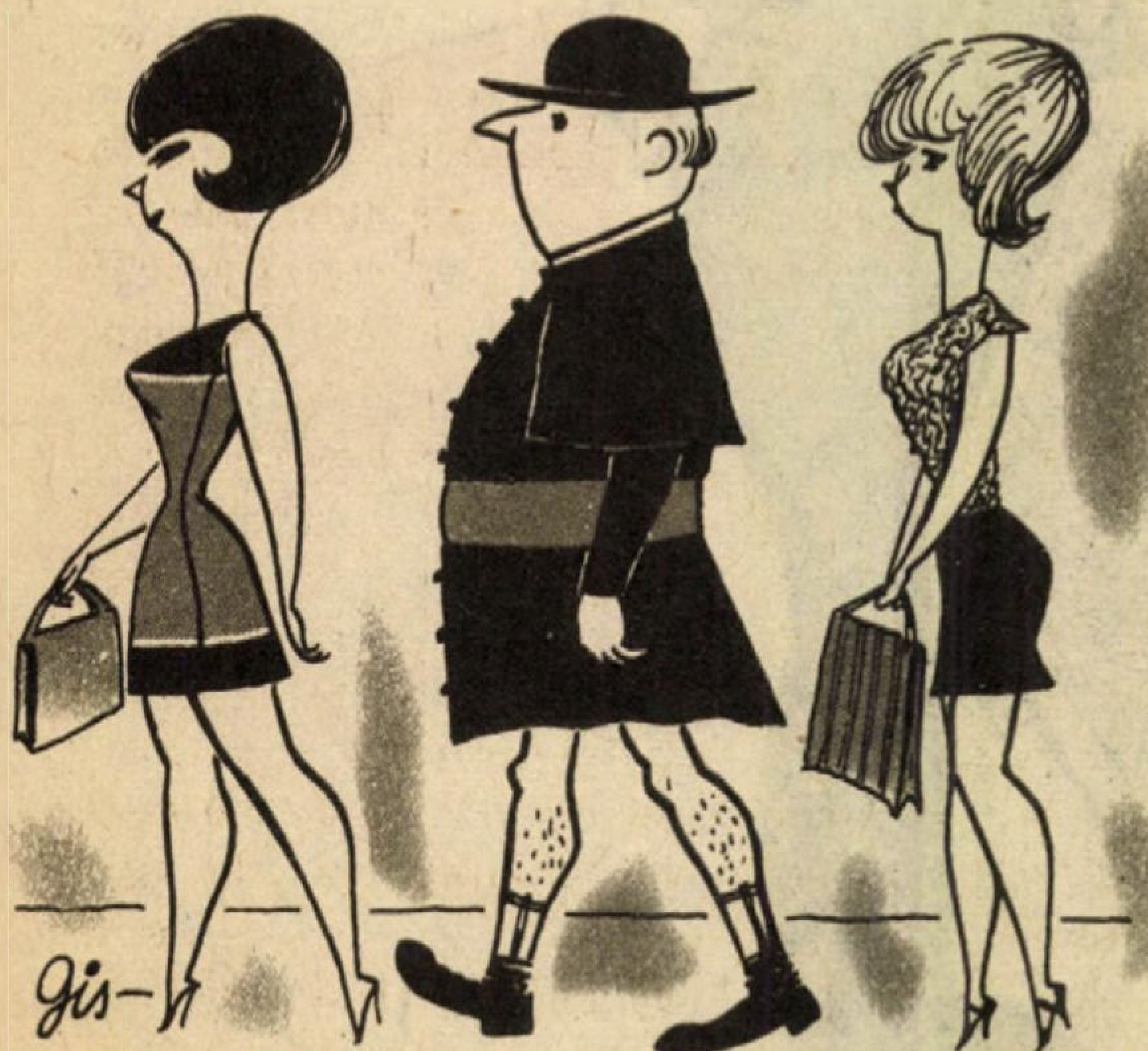
ÜLDÖZÉSI TÁBLÁZAT

Mikor	Hol	Hogyan	Ki	Kicsodát
Pitymallatkor	Dzsungelben	Négykézláb	Szabadnapos gárdista	Örömlánykereskedőt
Tél derekán	Tenger alatt	Trojkán	Régiségbúvár	Kísértetet
Estetájt	Jégtáblán	Omnibusszal	Kintornás	Álhírlapírót
Ősszel	Szaharában	Fiákeren	Békaember	Kábítószercsempészt
Pont éjfélkor	Tajgán	Riksával	Fregattkapitány	Szatírt
Nyár elején	Sztratoszférában	Velocipéden	Főfelügyelő	Gebinest
Kora délelőtt	Lakatlan szigeten	Fotonrakétával	Sexbomba	Hírszerzőt

Persze, az egyes verziókat tetszés szerint is lehet variálni. Például a fregattkapitány nyugodtan hajkurászhatja az örömlánykereskedőt tél derekán omnibusszal a dzsungelben, csak egyre kell vigyázni: mindez ne menjen a kalandfilm tartalmatlanságának a rovására!

Dalmáth Ferenc

Mini a divat

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

EGY GŐGÖS VILLAMOS

Az új tarifarendszer bevezetése óta az „L" jelzésű különvillamoson – amely a lóversenypályára jár ki – a bérletek nem érvényesek, és egy vonaljegy ára 2 forint. Ezt mi számunkra sérelmesnek találtuk, és kértük a Fővárosi Tanács Közlekedési Igazgatóságát, változtasson rajta. A válasz rideg elutasítás volt.

„Elöljáróban le kívánjuk szögezni – írták levelükben –, hogy a különjárat egy magasabb rendű, tehát a normáljáratokon túlmenő, különleges igényeket kielégítő szolgáltatás. Érthető tehát, hogy ennélfogva a viteldíj is magasabb." Leírták abbeli vélekedésüket is, hogy a lóversenyzők, akik a belépődíjat és a fogadási összeget bírják fizetni, bizonyára a mellényzsebből kivágják azt a 4 forintot is, az oda-vissza útért. Nekünk viszont azt tanácsolták, hogy menjünk a 37-es villamossal, és a hídtól azt a 2–300 méteres távot tegyük meg gyalog.

Köszönjük a jó tanácsot! De, sajnos, a hídon nem gyalogolhatunk, mert az veszélyes és tilos. Ha pedig továbbmegyünk egy megállóval, akkor már 7–800 méter a gyalogolandó táv.

Most mit tegyünk? Költsük a napidíjunk egy részét villamosra, vagy váltsunk bérletet, és mellette gyalogoljunk szorgalmasan?

Megjegyzendő még, hogy az átszállós-korszakban *nem kellett külön vonalat váltani az „L" jelzésű kocsikra* – csak az új tarifa óta lett ilyen gőgös, ilyen „magasabb rendű" ez a járat!

A Lósport Vállalat
550 technikai dolgozója

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

A szerkesztőség

Várható fejlemény az angol gazdasági életben

Szür-Szabó József rajza

Vállalati EB-edzés

Hegedűs István rajzai

MIRE EMLÉKSZEM?

Amikor ezen a kérdésen tűnődtem, eszembe jutott két kedves történet 1946-ból, budapesti főkapitány koromból.

Annak idején megszökött egy Saláta Kálmán nevű bűnöző — talán még emlékeznek rá az idősebbek —, és én tízezer forint jutalmat ígértem annak, aki kézre keríti.

A pestiek, mint mindig, rögtön kitaláltak egy viccet, és azt mondták: a legnagyobb árdrágító a budapesti főkapitány, mert tízezer forintot fizet egy salátáért.

A másik történet színhelye a kispesti „Papp-gödör".

Egy fárasztó razzia után betértünk ide néhány kollégámmal. A vendéglőben emelkedett volt a hangulat. Egy idősebb férfi, akiben már volt néhány atmoszféra, odajött hozzám, és tisztelettudóan megkérdezte: szabad-e neki itt mulatoznia? Mondtam, hogy miért ne, a pénzéért azt tehet, amit akar. A részeg azonban nem elégedett meg ennyivel. Továbbra is a nyomomban volt, és most már azt kérdezte: „De mit fog szólni a feleségem?" „Családi ügyekbe nem avatkozunk" — feleltem mosolyogva. Ekkor az illető arra kért, nem is kért, valósággal könyörgött: adjak neki egy igazolást arról, hogy a társaság, amelyben szórakozott, jó társaság.

Addig-addig erőszakoskodott, amíg ráírtam a névjegyére:

„Igazolom, hogy X. Y. az éjszakát egy csinos nő társaságában töltötte."

Hálálkodva köszönte meg a papírt, anélkül hogy elolvasta volna, és én arra gondoltam: vajon mit fog szólni reggel a felesége, ha elolvassa ezt az írást? Nem szerettem volna a helyében lenni...

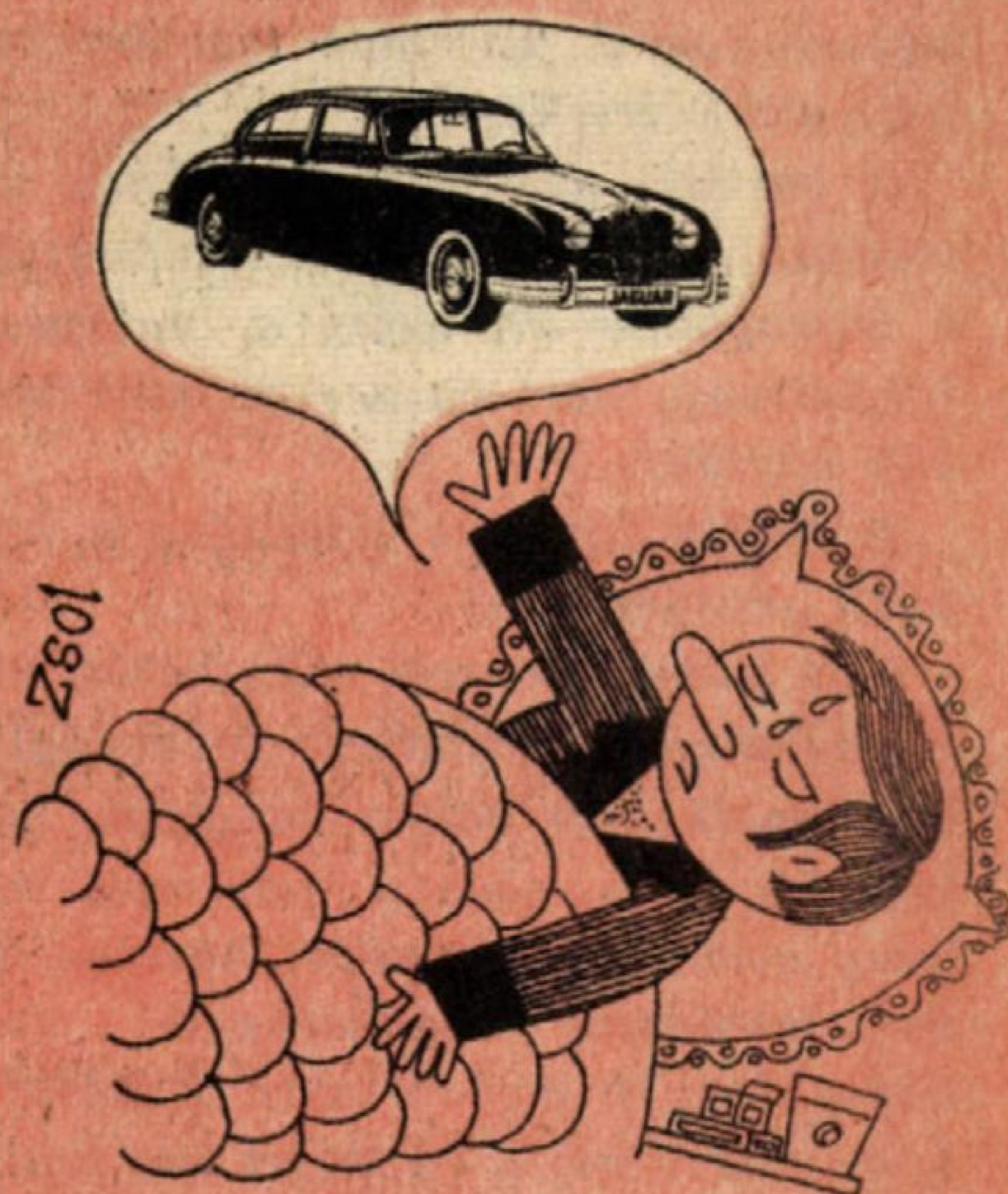
Később még bizalmasabb lett hozzám, és azt is elárulta, hogy ő régi demokrata, és eddig minden rendszert becsületesen kiszolgált.

No, mondtam magamban, egy ilyen „régi demokrata" valóban megérdemelte az igazolást.

Fizetésnap

Nehéz éjszaka

– Ekkora vámra még álmomban sem merek gondolni . . .

Protekció

A veszprémi Naplóban olvastam, hogy egy agilis mama milyen ügyeskedéssel próbálta kislányát bejuttatni a veszprémi gimnáziumba.

A kedves mama feljött Budapestre, és a 72-es postahivatalból az egyik miniszter felesége nevében felhívta a gimnázium igazgatónőjét. Azt kérte, hogy az ő kedvéért vegyék fel a kislányt, akit már korábban egy lakóhelyéhez közeli, másik gimnáziumba utasították. Az igazgatónő a magas személyiség kérésére megígérte, hogy felülvizsgálják az elutasítást, és felveszik a gyereket, de hát ez nem egészen rajta múlik, hanem a megyei tanács művelődési osztályán is.

A miniszter-feleséggé avanzsált kedves mama nem jött zavarba, s még ott, a 72-es postán interurbán beszélt a veszprémi művelődési osztállyal. Persze, ott is mély meghatódással vették tudomásul a miniszterfeleség óhaját.

Most már csak a veszprémi kollégium volt hátra. De a kedves mamának ez egyáltalán nem jelentett problémát: ugyanilyen módon intézkedett, s a gyereket fel is vették a kollégiumba. S amilyen jó szíve van a kedves mamának, telefonon megígérte, hogy bármikor szívesen viszonozza az igazgatónő szívességét. Néhány nap múlva az igazi miniszterné már meg is kapta a kollégiumi igazgatónő levelét, amelyben viszonzásképpen egy volt tanítványának elhelyezése érdekében a támogatását kérte.

A miniszter felesége sohasem hallott az igazgatónőről, és megírta, hogy visszaéltek a nevével. A kedves mamát erre, a kegyes csalásért — érthetően — feljelentették, és akkor a kislány, noha már előbb — a korábbi elutasítás ellenére — a felvételről értesítették, megkapta az újabb döntést, hogy mégsem vették fel Veszprémbe a gimnáziumba.

Bevallom őszintén: engem nagyon meghatott ez a történet. Sajnálom a kislányt, hogy ennyi izgalom és anyai csalafintaság után abba a gimnáziumba kell járnia, ahova valóban illetékes. Kár, hogy ott nincs kollégium. De hát elég fiatal: majd megszokja, és bizonyára éppen olyan jól fog tanulni, mint ahogy eddig tanult.

Persze a kedves mamát is sajnálhatnám, hogy hiába fáradozott, de nem sajnálom. A kedves mamát — nevezzék gyöngeségnek — egyenesen csodálom. A nagy eszéért csodálom. Egyszerű és könnyed elgondolásaiért csodálom. Csak fel kell utazni Pestre, és felvenni a telefonkagylót! Csak be kell mondani egy miniszter feleségének a nevét, és máris mindenki hasra vágódik!

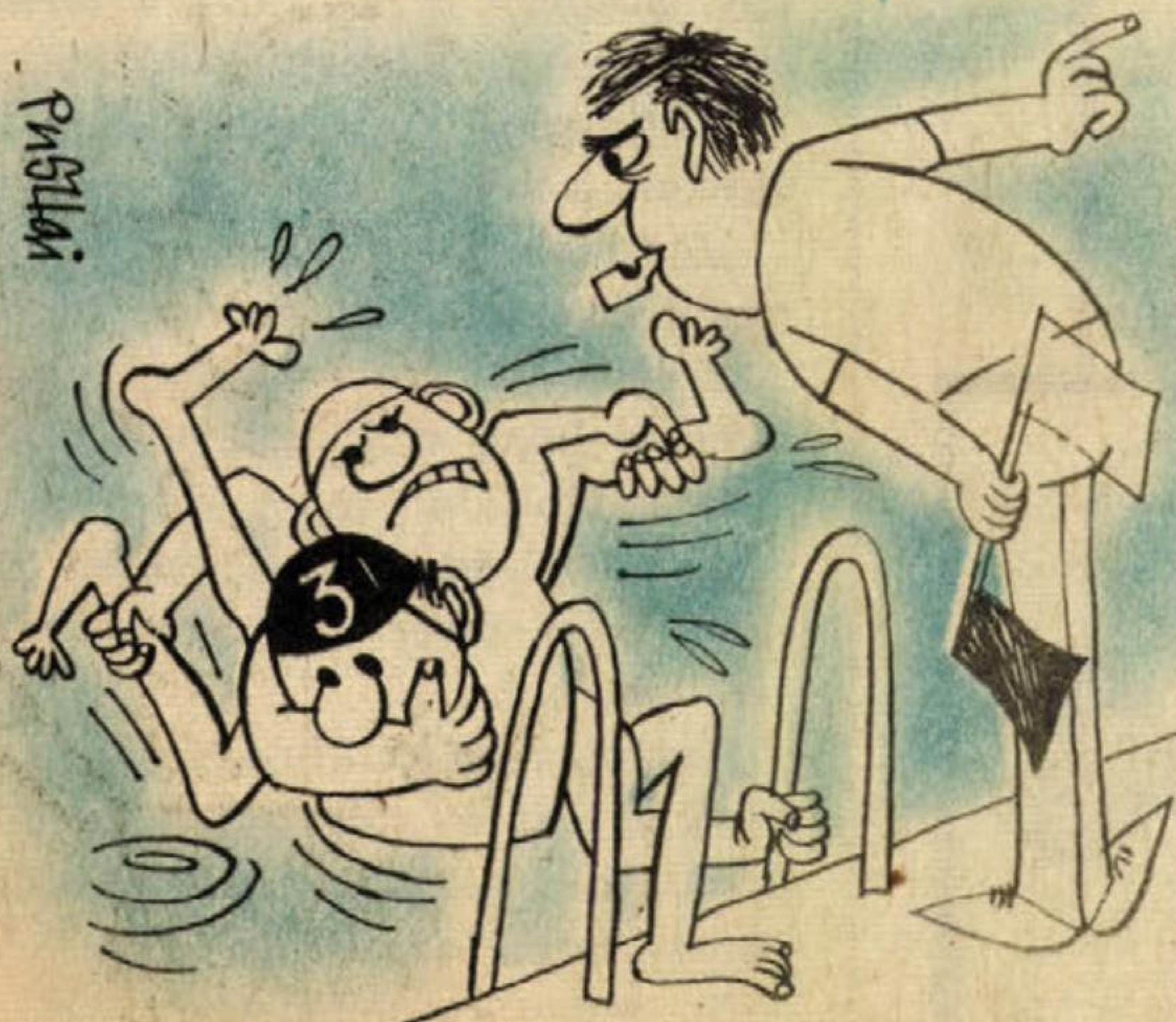
Mert a kedves mama úgy tudja, hogy nálunk csak protekcióval lehet valamit elintézni. És még sokan úgy tudják. A gimnázium igazgatója is úgy tudja, a megyei művelődési osztály vezetője is úgy tudja, és a kollégium igazgatója is úgy tudja.

De nemcsak a kedves mamát csodálom. Csodálom az osztályvezetőt és a két derék pedagógust is. Mert nem csekélység az, kérem, hogy a mama egy Veszprém megyei aprócska községben és mások egy vidéki városban ennyire kiismerik magukat a világ dolgaiban.

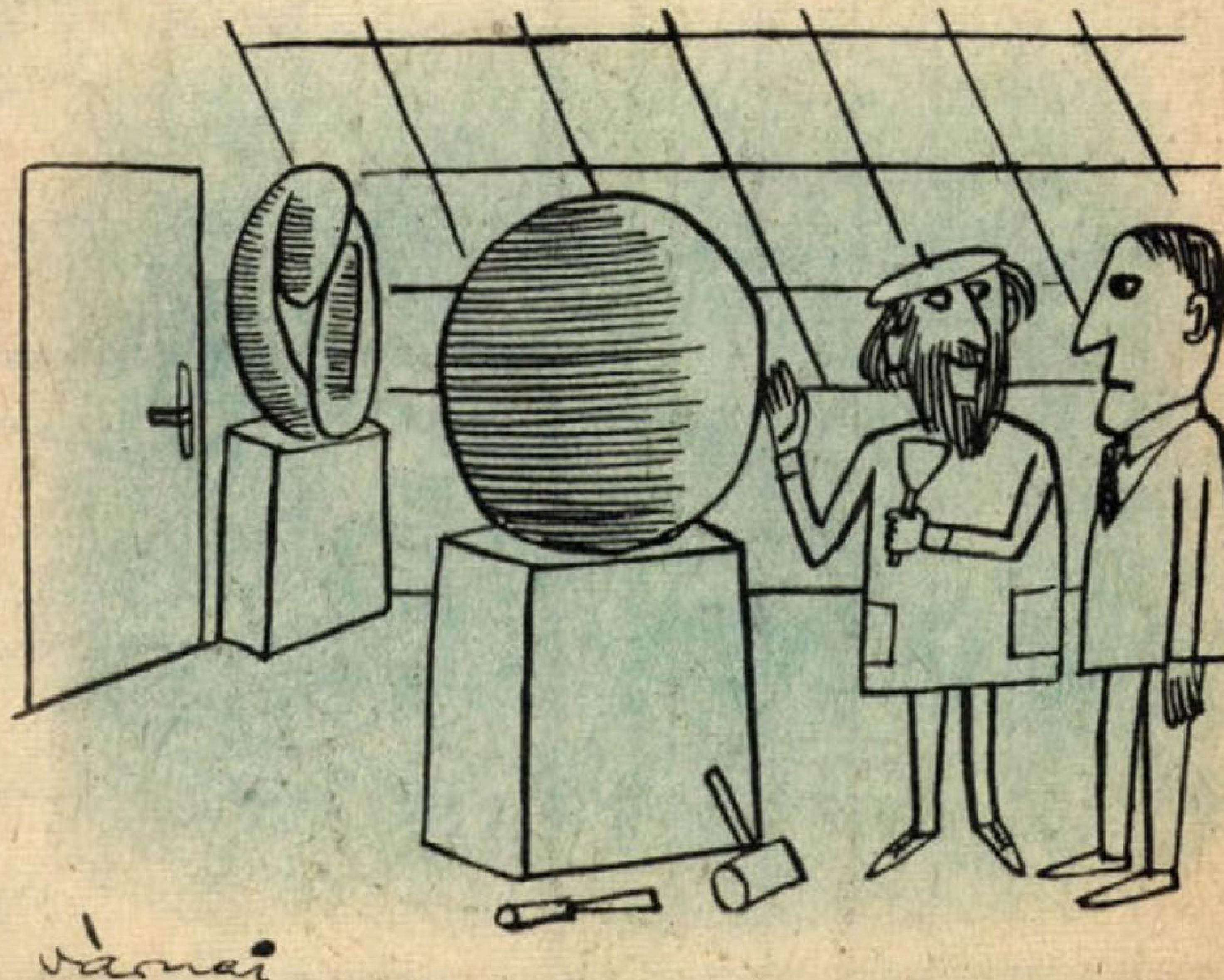
Bizodalom a jövőben, felebarátaim! Lassan mégiscsak eltűnik a főváros és a vidék közötti különbség . . .

Földes György

Kettős kiállítás

Absztrakt művészet

– Erről a szoborról próbáljanak valamit letörni a huligánok!

Valahol a Balatonon

– Itt esküdött meg apád tavaly, hogy idén nyárra visszajön . . .

Növekvő idegenforgalom

– Megőrültél, Manci, így akarsz elmenni?
– Egy arab sejkkel van randevúm!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

„SAJÁT ÉRDEKÉBEN OLVASSA EL!"

Ez állt azon a cédulán, amelyet a lakásomon találtam a minap.

Hát elolvastam. Mert ha már így kezdik, annak fele se tréfa. Ez volt rajta: „Az árammérő felülvizsgálata végett f. hó 28-án ismét eljövök. Amennyiben t. Cím helyiségét ismét zárva találjuk, kiküldetési költség címén díjszabásunk szerint 16 forintot felszámítunk. Budapest Fővárosi Elektromos Művei."

Tűnődni kezdek: most mit csináljak? Kivegyek egy nap szabadságot, vagy fizessek tizenhat forintot? Egyik sem jó, hiszen mindkettőt a zsebem bánja.

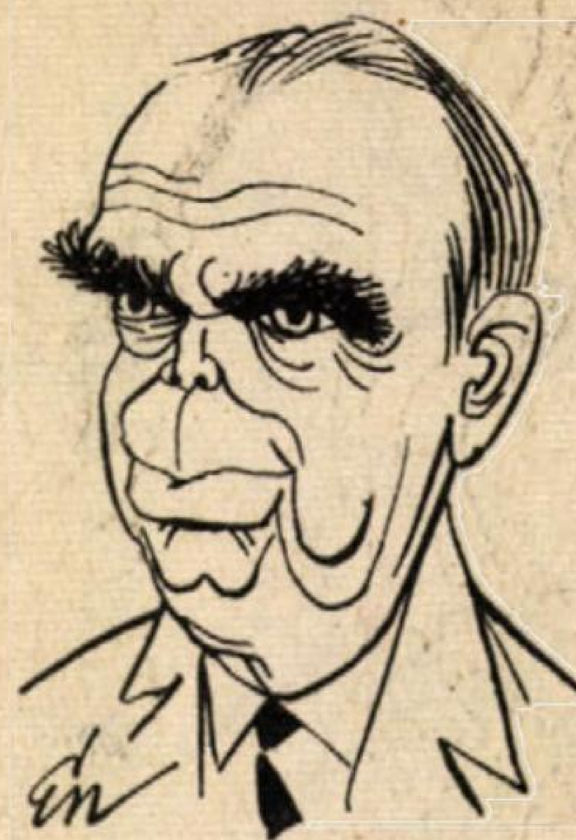
A szabadság mellett döntök. Kérek egy napot soron kívül. Itthon ülök, és várok reggel óta. Délután megjön a „felülvizsgáló". Ő is morog, nemcsak én, mert kiderül: semmi szükség se a kulcsra, se rám, hiszen a villanyóra a folyosón van, neki csak az kell.

P. I.
Bp., XIV., Hungária krt. 37.

Indokolt figyelmeztetés

MIRE EMLÉKSZEM?

Elnézést kérek a Ludas Matyitól, amely 1946-os emléket kért, hogy az alábbi történet nem pontosan 1946-ban esett meg, hanem néhány hónappal később.

Tájékoztatási miniszter voltam, és megbíztak a külügyminisztérium vezetésével is. A Tájékoztatási Minisztérium a parlament épületében volt, a Külügyminisztérium a Szabadság téren.

Egy délelőtt a Külügyminisztériumban az aláírandó postában találtam egy levelet, amely a tájékoztatási miniszternek szólt. A levél rosszallását fejezte ki amiatt, hogy a tájékoztatási miniszter a Külügyminisztérium közbejötte nélkül tárgyalt valamelyik külföldi követtel. Kénytelen voltam megerősíteni a tényt, és egyetérteni azzal, hogy ez szabálytalan volt. Az éber Külügyminisztérium rájött erre, és megszövegezte az átiratot. Így hát „kiadmányoztam" a szigorú levelet.

Aztán átmentem a másik minisztériumba, a parlament épületébe. Egy óra múlva a Külügyminisztériumból külön kézbesítő hozott egy levelet. Kibontottam, és rossz lelkiismerettel olvastam a nemrég általam aláírt megrovó sorokat.

Lehet, hogy ekkor született meg felszabadult országunkban a bürokrácia?

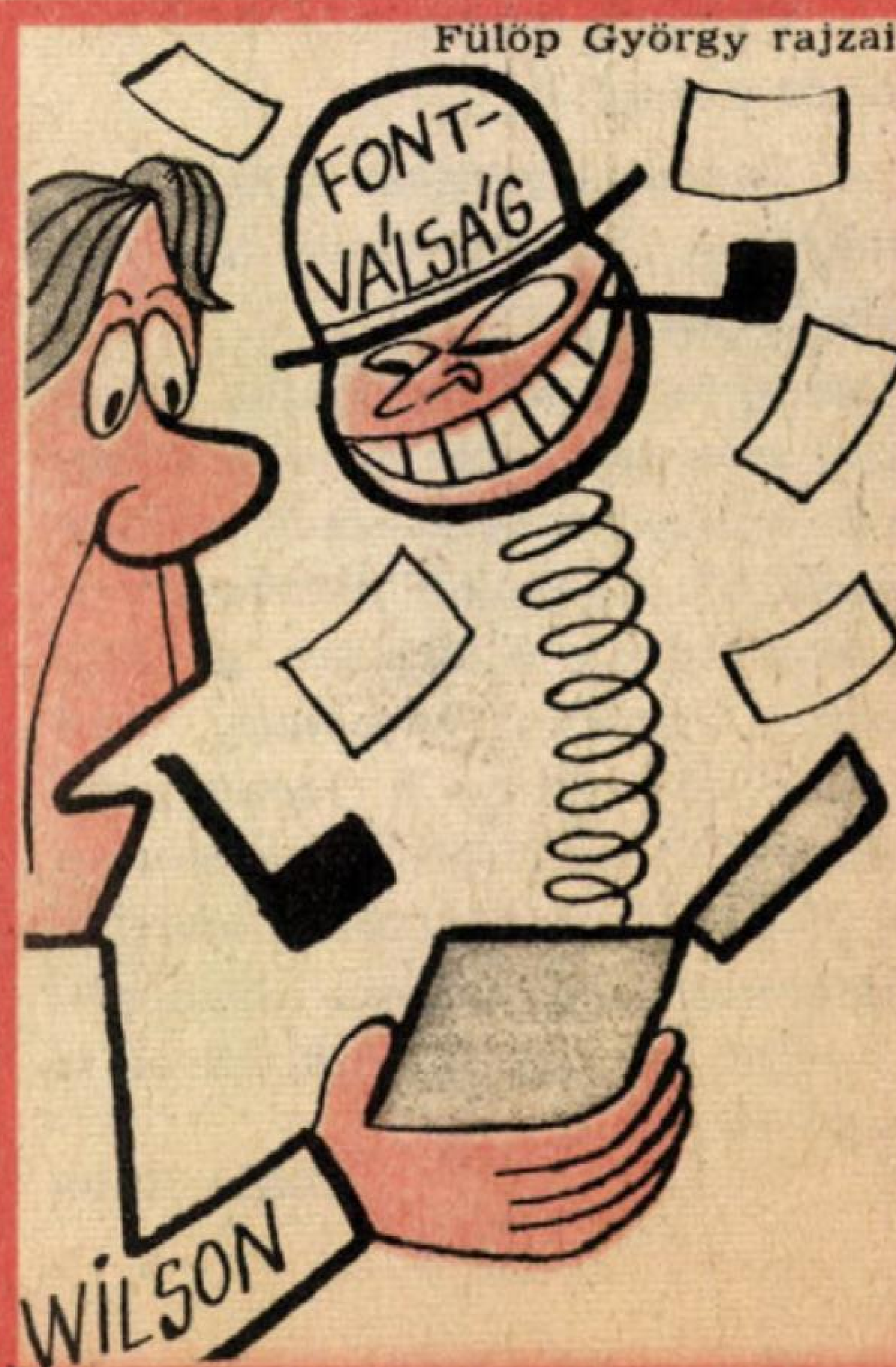
Mihályfi Ernő

Fülöp György rajzai

MUMUSOK

MIRE EMLÉKSZEM?

A sok emlék között, amely az 1946-os évvel kapcsolatban feltolul bennem, van egy, amelyre talán a legélénkebben emlékezem, s mennél távolabb esik tőlem időben, annál kedvesebb. Pedig picike kis történetecske.

Abban az időben — a mai húszévesek honnan is tudnák, de mi, ugye, nem tudjuk elfelejteni? — gyalog jártunk fellépni. És gyakran nem is este, hanem délelőtt. Egy ilyen délelőtt tíz órai szereplésre siettem éppen, mögöttem a házvezetőnőm, az estélyi ruhámmal és a magas sarkú cipőmmel, mert az elegáns megjelenésre azért akkor is adtak a művészek. Miután lement a számom, távoztunk, s a kapuban összeütköztem a híres operettprimadonnával, akinek nyilván akkor is rögtön tudják a nevét, ha nem írom most le. Szakasztott ugyanúgy jelent meg, mint én: gyalog jött, mögötte az estélyi ruháját és magas sarkú cipőjét szállító házvezetőnőjével.

— Szervusz, drágám, te mit kaptál fellépti díjként? — kérdezte, és én soroltam a kincseket:

— Két kiló lisztet, egy kiló babot és melaszt!

— Nekem ugyanezt ígérték — felelte —, de ezen kívül még két kiló borsót is!

Méregbe gurultam! Hiába élünk most már demokráciában, a könynyű műfajt megint csak többre becsülik? „Überolni" akartam primadonnánkat, s lázasan gondolkoztam valami olyasmin, ami abban az időben a legnagyobb kincsnek számított. S miután eszembe jutott, távozásra igazítva lépteimet, még büszkén kivágtam:

— De én egy kiló lúgkövet is kaptam!

Bulla Elma

FELEKI LÁSZLÓ:

MINDENFÉLE HÍRES EMBEREK

ÁBEL. Túlzott szelídségével és ügyetlenségével az első gyilkosság bűnrészesévé vált.

ANONYMUS. Ismert nevű történetíró.

ATTILA. Orrvérzésén kívül minden vérözönt jól viselt el.

BABEL, *Iszak.* Nem Sztálin-díjas nagy szovjet író.

BALASSA *Bálint.* Bebizonyította, hogy a költői hírnév néha maradandóbb, mint a katonai.

BALLAGI *Mór.* Magyar szókincskereső.

BECKET, *Thomas, Szent.* Megadta istennek, ami az istené, de nem adta meg a császárnak, ami a császáré.

BEM *József.* Magyarul nem tudott, mégis jobban megértették a honvédek, mint Görgeyt.

BERZSENYI *Dániel.* Szenvedélyesen ostorozta az elfajult magyarságot és versei bírálóit.

BOLEYN, *Anne.* Halálosan kiábrándult VIII. Henrikből.

BOLYAI *János.* Abszolút geometriájával bebizonyította, hogy a világ nem olyan, amilyen.

BRUTUS, *Marcus Junius.* Hősies hálátlanságáról nevezetes.

CAESAR, *Caius Julius.* Cezaromániája okozta vesztét.

CERVANTES, *Miguel de Saavedra.* Don Quijotéjával arra tanítja az embereket, hogy harcolni kell, mert nincsenek legyőzhetetlen szélmalmok.

COURTS-MAHLER, *Hedwig.* Írónő, akinek az agya helyett is szív volt.

CSÁKI *László gr.* Szalmája ércnél maradandóbbnak bizonyult.

DON JUAN. Legendás férfi, akit sok nő csábított el.

DZSINGISZ *kán.* Nem lehet hibáztatni a fenyegető túlnépesedésért.

ENGELS, *Friedrich.* Nem a nyomor, hanem az értelem tette szocialistává.

ERKEL *Ferenc.* Saját zenéjének hatása alatt vált magyarrá.

FREUD, *Sigmund.* Nehéz követni elméletét, de az ember tudat alatt érzi, hogy nagy tudós volt.

GÁRDONYI *Géza.* Egri csillag.

GOGH, *Vincent van.* Életében nem ismerték el, de öngyilkossága után hamarosan.

GROSZ, *George.* Német grafikus, aki sértő élethűséggel rajzolta meg honfitársait.

HARUN AL RASID. Meg akarta tudni, hogy milyen érzés a saját alattvalójának lenni.

HEINE, *Heinrich.* Ép lélek nem ép testben.

HERÓDES, *Antipas.* Uralkodása alatt nagy volt a csecsemőhalandóság.

HONEGGER, *Arthur.* Zenéjével megelőzte a füleket.

IKAROSZ. Az első repülőszerencsétlenség áldozata.

JEANNE D'ARC. Soviniszta szent.

KATALIN *cárnő, II.* Szerette alattvalóit, némelyiket különösen.

KOLUMBUSZ *Kristóf.* Elmondhatta, hogy az ember sohasem tudja, mit fedez fel.

LAJOS FÜLÖP. A polgárkirály, aki egyesítette magában a polgárság és a monarchia hátrányait.

LAJOS, *Nagy.* Főként a kiskirályokkal szemben volt nagy király.

LESSEPS, *Ferdinand.* Csatornáiban vér is folyt.

LÉDA. A hattyúban is megbecsülte a férfit.

LUCIFER. A tagadás szelleme, aki jól tudta, hogy a tagadáshoz szellem kell.

MARAT, *Jean Paul.* Nem szerette, ha a nők beavatkoznak a politikába.

MIKES *Kelemen.* Emigrációja egyedül irodalmilag volt indokolt.

MUCIUS SCAEVOLA. Ritka fanatikus, aki nem mást égetett.

NAPÓLEON, *I.* A világ ura, majd foglya.

NAPÓLEON, *II. (Reichstadti herceg).* Származása miatt sok kellemetlensége volt.

NAPÓLEON, *III.* Nem mind arany, ami Napóleon.

NERO, *Claudius Drusus.* Kegyetlen volt, mint minden rossz énekes.

PRINCIP, *Gavrilo.* Egyetlen lövését több lövés követte.

SELYE *János.* Ő állította fel a stress-elméletet, amely szerint az élet szép dolog, de bele lehet halni.

SWIFT, *Jonathan.* Az őrületig ismerte az embereket.

THALY *Kálmán.* A nép száján élő kuruc dalokat írt.

VERSEGHY *Ferenc.* Szerzetes, költő, s ami ideje még maradt, azt az összeesküvésnek szentelte.

VOLTAIRE. *(Francois-Marie Arouet).* Hitt istenben, hogy legyen mit tagadnia.

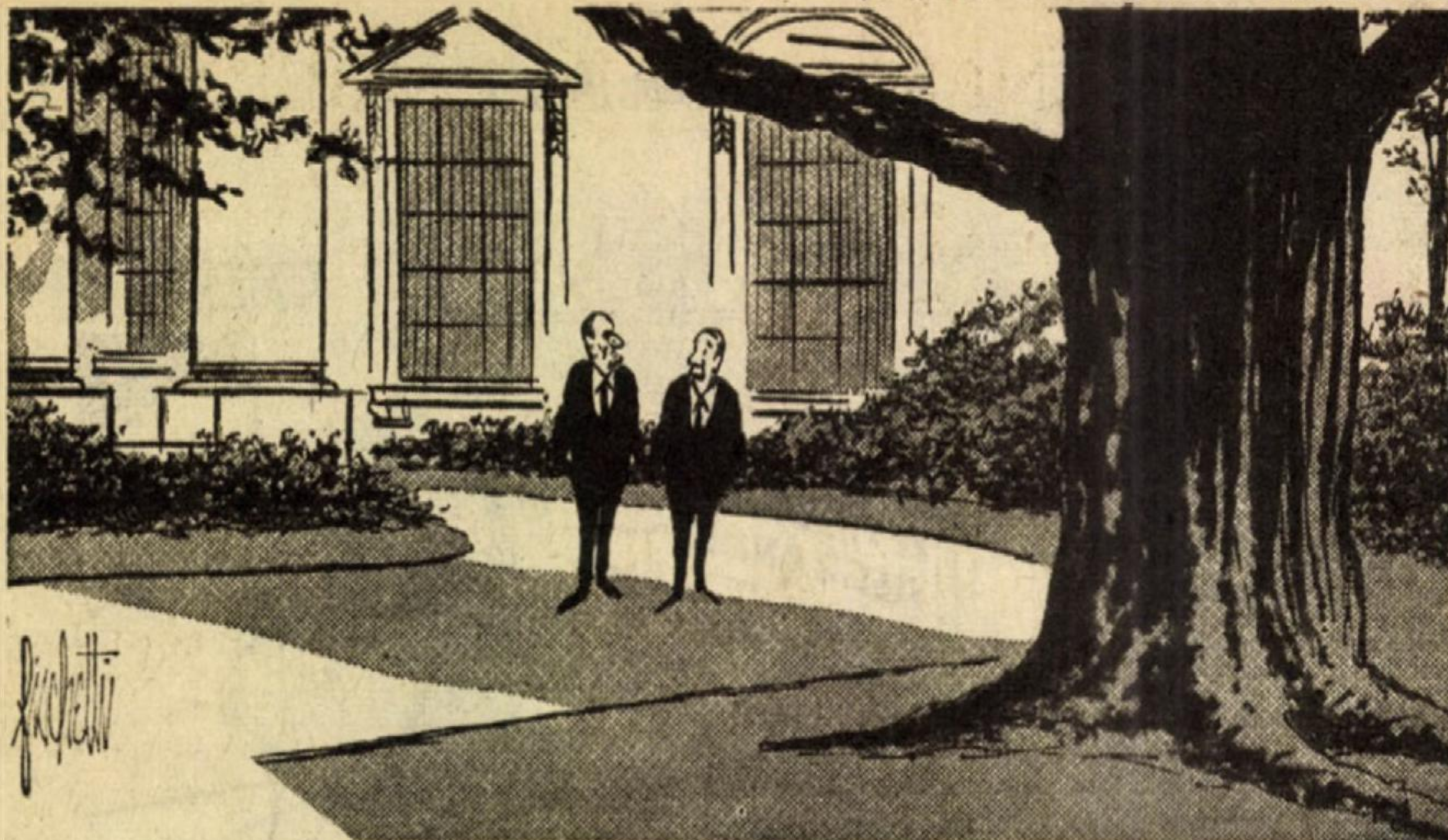
WERBŐCZI *István.* Nem ő alapította a Parasztpártot.

ZSUZSÁNNA. Két vén erkölcscsősz megleste, megkívánta, meggyűlölte, megrágalmazta, majd megbűnhődött érte.

Idézetek az írónak fenti címmel most megjelent könyvéből. (Magvető.)

Férjhez ment Johnson leánya

(A „New York Herald Tribune"-ból)

– Elnök úr, ön nem a lányát veszíti el, hanem nyer egy szavazatot!

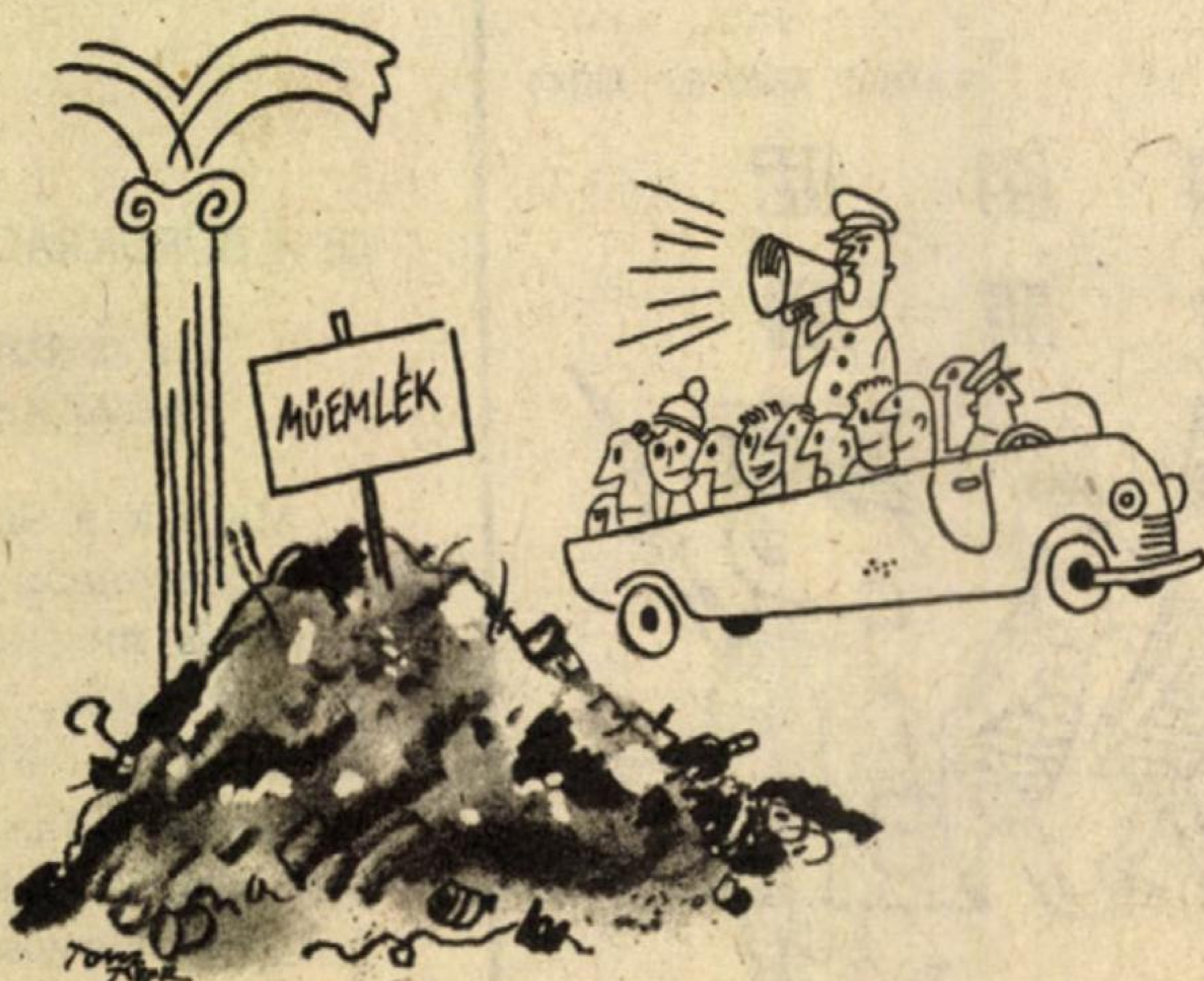
A régi ember és a tánc

A régi ember
vasinget vett fel,
páncélt,
de mint mi máma:
bolondult ám a
táncért;
ha bálba hívták,
letette íját,
kardját,
s az üstkovácshoz
üzent, hogy jöjjön át.
„A mellényemen lyuk van, mesterem –
szólt –
de jó vastag vasból kellene
fót!"
Majd párjához fordult így: „Te meg
smirglizd ki jól az ingemet,
a bádog shortom
is régen hordom,
ahun a
szidolos katula!"
S a régi ember
vasinget vett fel,
páncélt,
elment a bálba,
mert fejre állt a
táncért,
kezében kopja,
derékon kapja
párját,
úgy járta, mint ma
a víg finánc,
csörömpölt rajta
a vas, a lánc,
de csípje dér, ha
mindent megér a
tánc!

Török Rezső

Városnézés

– Szemétkupac a XV. századból.

MIRE EMLÉKSZEM?

Fiatal — istenem, de milyen fiatal! — adjunktus voltam 1946-ban, a budapesti Műegyetem kémia-technológiai tanszékén. Nemcsak húsz évvel fiatalabb, de 27 kilóval könnyebb is voltam, lehet mondani: szilfid fiatalember. Így történt, hogy egy nyár eleji napon — vizsgaidőszakban — bandukolok felfelé a 4-es kémiai épület lépcsőjén, amikor hátba vág egy másik fiatalember:

— Mondd, fickó, nem tudod, hogy ez a Polinszky hol vizsgáztat?

Ebből látszik, hogy fiatalos külsőmet és könnyed testsúlyomat illetően nem túlzok: lám, ez az egyetemi hallgató is kollégájának, diáknak nézett. Megmondtam neki, hogy hol vizsgáztat „az a Polinszky".

— És mondd, komám, milyen ember ez?

Jelzőkkel mégsem akartam jellemezni magam, hát azt feleltem:

— Rendszerint két-három kérdése van.

A diák tovább faggatott: tudom-e, melyek azok a kérdések? „Véletlenül" tudtam, el is mondtam, de ő ezzel sem elégedett meg, tovább kérdezett: „S te mit felelnél erre?" Kénytelen voltam a három tétel közül kettőnek a megoldását is elmondani.

Aztán bementem a szobámba, fehér köpenyt öltöttem, és indultam — vizsgáztatni. A diák felsikoltott, amikor meglátott, s kérte: hadd halasztaná el a vizsgáját. Nemcsak azt röstellte, hogy hátba vágott, de azt is — még inkább —, hogy egyetlen előadásomat se látogatta, különben megismert volna. (Nem is csoda: romos, ablak nélküli épületben folyt akkor még a tanítás, kinek volt kedve ott dideregni télvíz idején?) Én azonban marasztaltam. Feladtam neki az imént, a folyosón már elmagyarázott két kérdést, azután további kettőt. Az első kettőre még jól emlékezett, de a másik kettőre is kitűnően válaszolt. Jelesre vizsgázott. Azt hiszem, nem is voltam elnéző vele szemben: ma ugyanis — már hosszú évek óta — egyik nagy üzemünk főmérnöke az illető, és igen jól megállja a helyét.

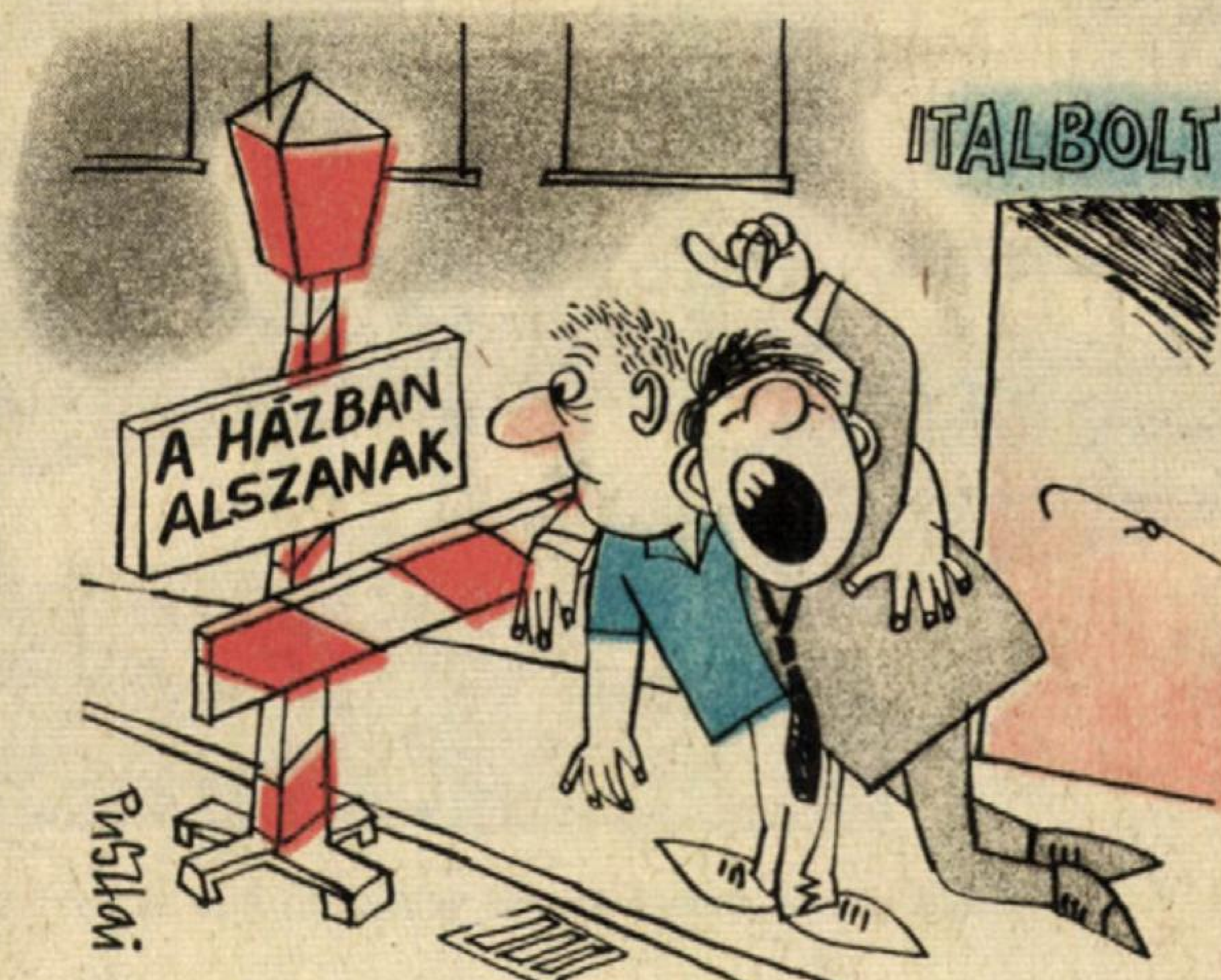
Polinszky Károly

Őskori albérlet

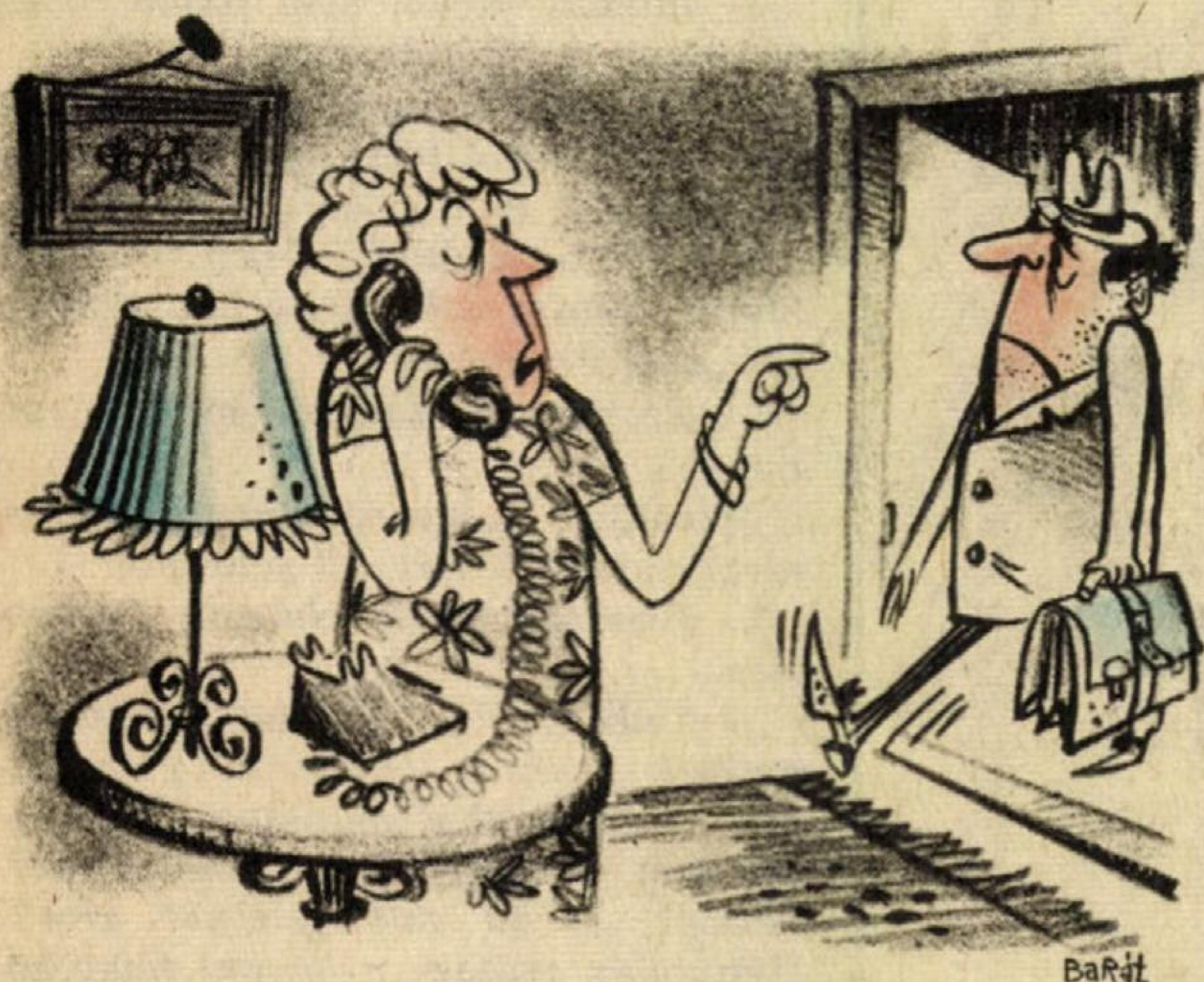

– Nem megmondtam magának, hogy ide nőt nem húzhat fel! . . .

Ravasz lakók

Meglepetés

– Te már itthon vagy?! Még csak most diktálom, hogy mit vásárolj a piacon!

Szépségkirálynő-választás

Abszolút győztes

Kánikula

Várnai György rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Menjek a Sarkvidékre?" című cikkük nyomán vizsgálatot tartottunk, és megállapítottuk, hogy a panasz jogos, a Különleges Női Divatszalon által készített két ruha valóban „szagos" volt. Utasítottuk szalonunkat, hogy a vásárló panaszát sürgősen orvosolják.

Zalai Sándor ker. ig.
Országos Áruházi Vállalat

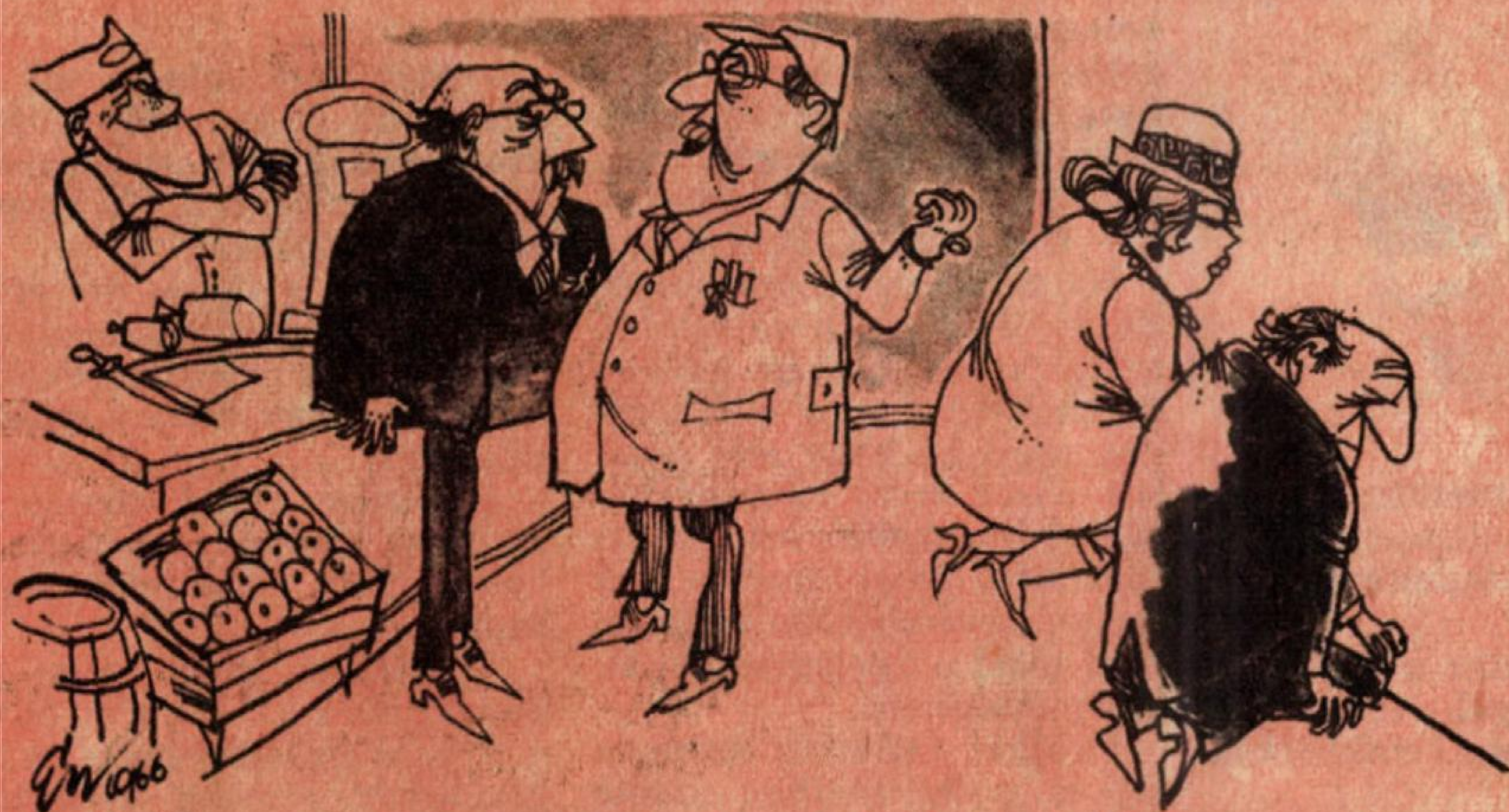
A százesztendős jövendőmondónál

– Tudod, mit mondanak a csillagok? Abbahagyni!

Már csak ez hiányzik...

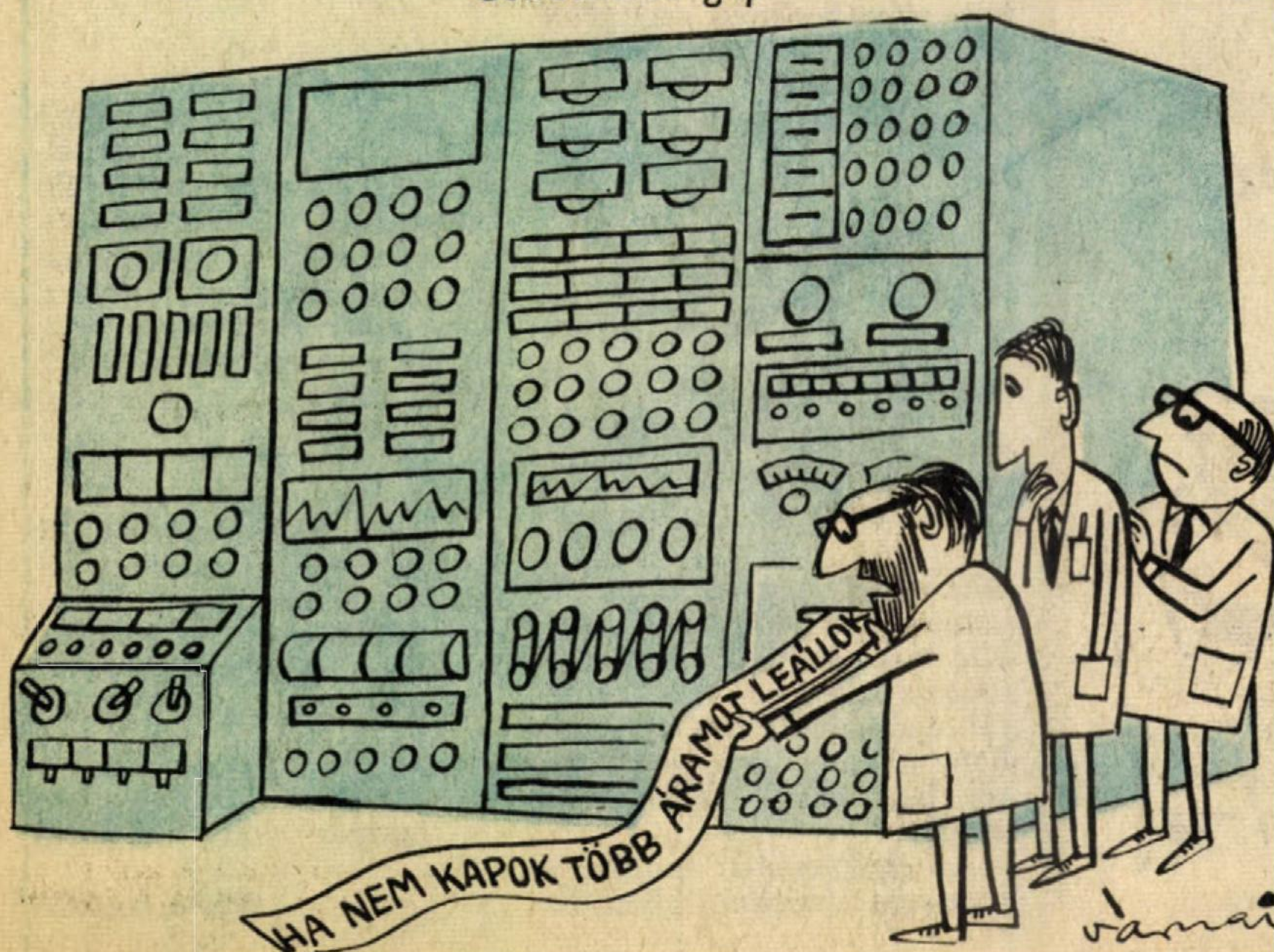
Endrődi István rajza

– Tiszteletlenül beszéltek az eladóval!...

Gondolkodó gép

Várnai György rajza

MIRE EMLÉKSZEM?

A Ludas Matyi szíves kérésének eleget téve, 1946-os emlékeim közt tallóztam. Elnézést kérek, hogy végül is — egy 1947-es emlék jutott eszembe, amely nekem igen kedves, és remélem, másnak is mulatságos lesz.

A bankok államosításakor a Kereskedelmi Bank vezérigazgatójának neveztek ki. Előtte az SZTK, azazhogy akkor még OTI vezérigazgatóhelyettese voltam. Ezt azonban nem tudták pontosan a Kereskedelmi Bankban, hanem — mint később megtudtam — azt hallották rólam, hogy valami altisztféle voltam a társadalombiztosítónál.

Ennek pedig, úgy tűnt, nem nagyon örültek. Egyesek, legalábbis semmi esetre sem. S hogy megtanítsanak móresre, az egyik ügyvezető igazgató — neve hadd maradjon a feledés homályában — beiktatásomkor olyan tízperces, svungos, kerekded üdvözlő beszédet tartott, amelybe úgyszólván egyetlenegy magyar szót sem vegyített. Beszélt angolul, franciául, németül, latinul, s főleg „nemzetközi bank-nyelven", csak a magyar szót kerülte, amennyire lehetséges volt.

Tudtam, hogy nem éghetek le. Ez nemcsak személyi kérdés, de úgy éreztem: kicsit az államosítás sikere is kockán forog. Csak háromperces beszédben válaszoltam ugyan neki, de abba igyekeztem legalább annyi idegen szót sűríteni, amennyit ő zúdított a fejemre, sőt, az imént sorolt nyelveket még a göröggel is tetéztem.

Az ügyvezető igazgató — és a többi ügyvezető — szemében kihunyt a gúny villózó ördöge. Erre a túllicitálásra nem számítottak. Később, négyszemközt, az üdvözlő beszédet mondó ügyvezető igazgató közölte velem: „Kérlek szépen, csak azt akarom mondani, hogy te a Weiss Fülöp idején is idejöhettél volna!"

Akkor világosítottam fel, hogy fájdalom, se az OTI-nál, se másutt, soha életemben nem voltam hivatalsegéd. Ellenben, a felszabadulás előtt, évtizedekig banktisztviselő voltam, igaz, nem Weiss Fülöpnél, a Kereskedelmi Bankban, hanem Scitovszkynál, a Hitelbankban.

Sulyok Béla

Öröm

– Benne vagy! Egy motorkerékpáros szabálytalanul előzött!

A szakértő

EDZÉS

A modern elbeszélő-irodalom több művelője *fittyet hány az események időbeli sorrendjének*, mint játékos cica a pamutgombolyagot, úgy kuszálja össze a szálakat. Az olvasó aztán törheti a fejét, hogy mi is következett mi után, és mi maradt ki? Vissza-visszalapoz, a szétszórt mozaiklapokból gyötrődve, kínlódva igyekszik összeállítani a történet tényleges képét, az események egymásutánját.

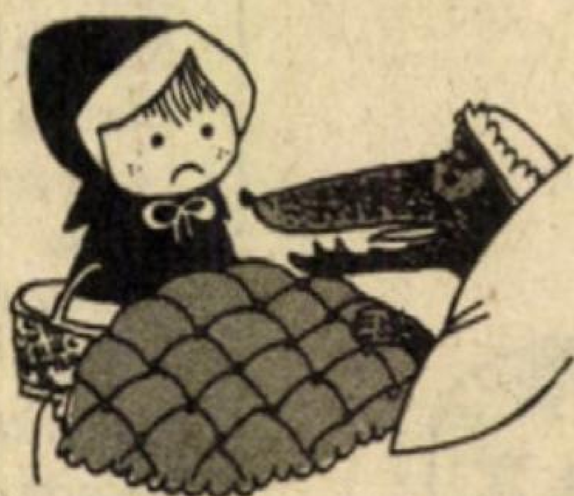
Ettől a szenvedéstől legkönnyebben oly módon szabadítható meg a nyájas olvasó, ha már kicsi korában hozzászoktatjuk a fenti irályhoz. Mégpedig a gyermekmesék hasonlóképp modern tálalásával. Például így:

PIROSKA ÉS A FARKAS

– Azért olyan nagy a szám – válaszolta erre gúnyosan a farkas –, hogy téged – hamm! – bekaphassalak.

És valóban!

A farkas kitátotta a száját, és bekapta szegény Piroskát. Aztán jólesőn megnyalja a szája szélét, húzott egy nagyot a borosüvegből, és egészséges,

mély álomba merült. Hangos hortyogása megremegtette az egyszobás összkomfortos házikó falait.

Odakint sütött a nap, illatoztak a virágok, a csobogó csermely partján kecskebékák kuruttyoltak.

– Mekk, mekk, brekeke – mondták, függetlenül a tragédiától, amely nem messze tőlük játszódott le.

*

Fűzfavesszőből font kosarával a karján Piroska szaporán lépegetett az erdei ösvényen, hogy ennivalót vigyen a beteg Nagymamának. A kosárban ott volt minden, ami egy betegnek kell: kalács, sonka, tojás, töltött káposzta és egy üveg szürkebarát. Hát, ahogyan megy, mendegél, megszólítja őt a gonosz farkas:

– Hová, hová, Piroska?

Ha már egy farkas beszél, akkor illik neki válaszolni, vélte a kislány, és jóhiszeműen tájékoztatta a fenevadat, mire az, hogy időt nyerjen álnok terve megvalósításához, Piroskának azt a tanácsot adta, hogy szedjen egy csokor árvácskát is, biztosan örül majd a Nagymama a figyelmességének.

Piroska hajlott a szóra, a farkas pedig sietősen szedte az irháját.

*

Az erdőkerülő alacsony, kopasz ember volt, agglegény és neuraszténiás. Az ment az idegeire, hogy hivatásánál fogva kerülnie kellett az er-

dőt, pedig nagyon szeretett volna belemenni, majd megölte a kíváncsiság, hogy milyen is lehet egy erdő belülről. Véletlenül ezen a napon határozta el, hogy – ha törik, ha szakad – bemegy az erdőbe.

Az elgépiesedett munka, a monoton életritmus elleni lázadás, az új, az ismeretlen utáni vágy éppoly sajátos jelensége korunknak, mint volt az előző koroknak.

*

– Még nem laktam jól – állapította meg a farkas, miután csalárd módon bekapta a Nagymamát. – A kis Piroska lesz a ráadás.

Ez okból a farkas felvette a Nagymama pizsamáját, csipkés hálósipkáját, befeküdt az ágyába, úgy várta a második fogást.

A házikó előtti tisztáson szellő se rebbent, egy fagyalbokor felett lódarazsak repkedtek.

– Nyiháhá, züm, züm – döngicsélték.

A kanyargós ösvényen már közeledett Piroska, kosárral, virágcsokorral, vidáman és gondtalanul, mert azt hitte, hogy a beteg Nagymamát találja a lakásban.

*

A gonosz farkas, egy csomó kővel a hasában, amiket álcázás céljából az erdőkerülő helyezett el ottan, miután kivágta Piroskát és a Nagymamát, a csermelyhez ballagott, hogy igyon, de a kövek belehúzták a vízbe, el is pusztult, béke poraira.

*

– Eredj, kislányom – szólt Piroskához a mamája –, látogasd meg a beteg Nagymamát az erdőben, és vigyél neki egy kis elemózsiát.

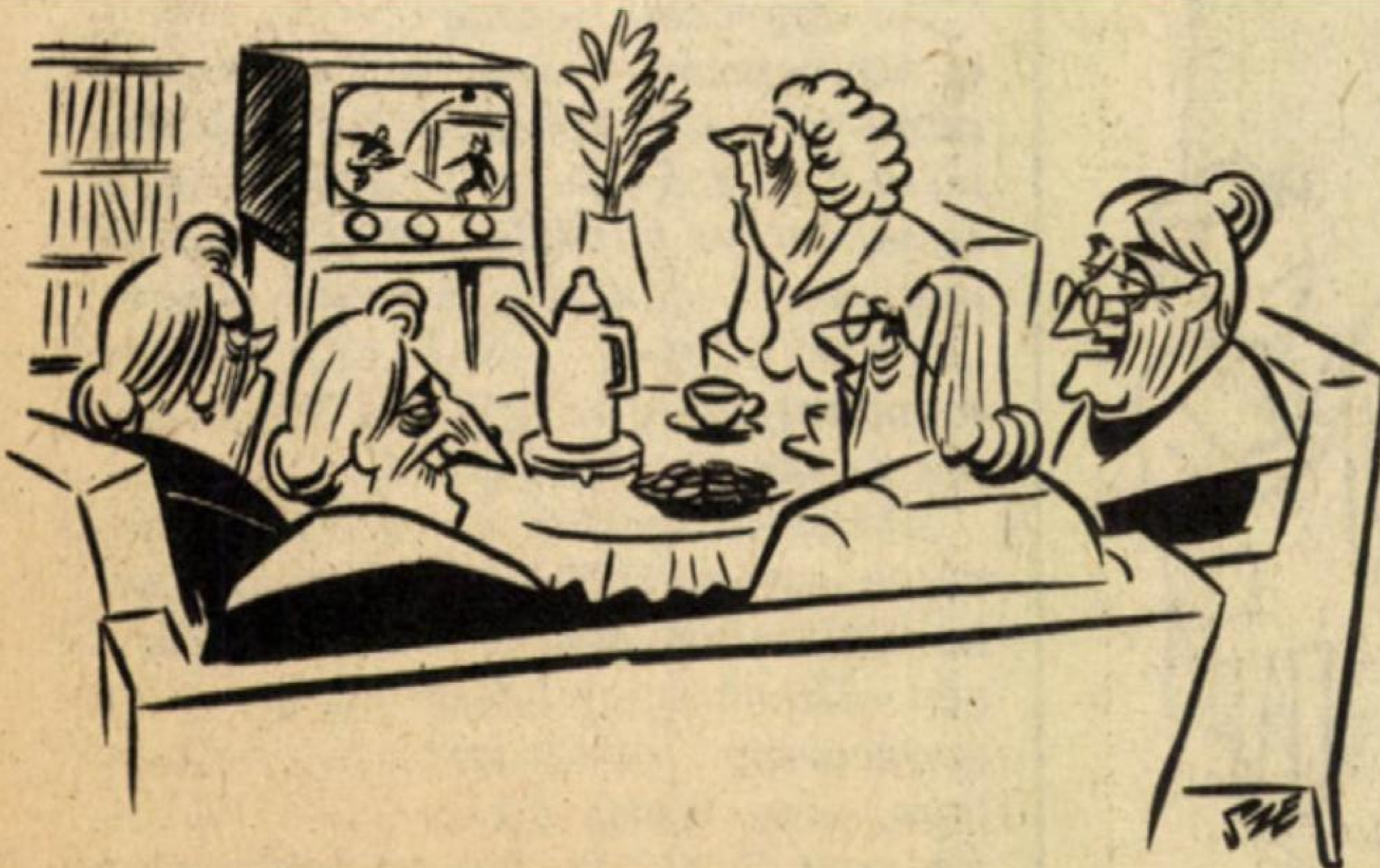
Piroska szófogadóan útnak indult.

*

– Egyszer volt, hol nem volt...

Kürti András

Megkezdődött a futballbajnokság

– Nekem azért a Világbajnokság jobban tetszett...

Szegény kisfiú Vasvári Anna rajza

– Azért bőg, mert otthon felejtette a cigarettatárcáját.

Kedves Ludas!

Hallottam egy viccet, tipikus női dolog, jót nevettem rajta. Megírom, hátha másoknak is tetszik.

Azt mondja az újdonsült asszonyka a férjecskéjének, dohogva:

— Szívecském, hányszor kértelek már, hogy ne gyere ki a konyhába, mikor főzök! Most is ellapoztad a szakácskönyvet, és nem tudom, mi az, amit már félig megfőztem?!

Pécsi Valéria
Győr

Mostanában egyre többször olvasom ezt a szót: *csípmentes.* A paprikának azt a fajtáját jelölik mostanában ezzel a nyelvi torzóval, amely nem csípős, s amelynek régen az volt a hangzatos, szép megnevezése, hogy édesnemes. Lehet, hogy ez a divat továbbterjed majd, s ugyanerre a mintára a nem édes, csípős paprikát *édmentesnek* nevezik majd?

Gáll László
Szeged

Két gondolat bánt engemet:

1. Nem lehetne a rizsben található szemetet külön, ízléses kis nylonzacskókban árusítani? (Azok a konzervatív lelkületű asszonyok, akik csak a maguk tisztította rizst szeretik, otthon a megfelelő arányban belekeverhetnék a rizsbe az idegen anyagot!)

2. Az eltűnt Hypo helyett milyen fehérítőszerrel lehetne ijesztgetni a piszkot? A most kapható sárga kis tablettáktól nem akar reszketni...

Egy háziasszony

Nagyon szeretem a kacsasültet is, a keresztrejtvényt is. Érthető tehát, hogy boldog izgalom fogott el, amikor a Művelt Nép Könyvterjesztő Vállalat „Nyári szórakozás, őszi öröm" című rejtvényfüzetének 25. oldalán, fejtegetés közben, erre a meghatározásra bukkantam: *Kacsasültjéről híres délfrancia város.* Na, most végre megtudom, hol terem a jó kacsasült! — gondoltam magamban. Egy kis csalódás ért ugyan, amikor a kockákat kitöltve *Bearn* nevét kaptam meg, mert úgy tudom, hogy az nem város, hanem történelmi tartomány. Ebbe még csak belenyugodtam volna valahogy, de a 37. oldalon megint szerepelt a kacsasültjéről híres délfrancia város, s itt már *Kaen* jött ki megfejtésként. Ilyen nevű város valóban van Franciaországban (igaz: *Caen*-nak írják), de egészen fent, északon, Normandiában...

Ennyi kacsát, egyetlen füzetben!

Franciaországgal egyébként is mostohán bántak a rejtvények szerzői: a frank földön folydogáló *Ussel* folyót is Hollandiának adományozták például. Igaz, ez még mindig kisebb baklövés, mint *Ghanát* nyugat-európai államként jelölni meg. Mert ezt is megtették, a 25. oldalon, a vízszintes 27-ben. Aki nem hiszi, fejtsen utána!

J. L.
Dunakeszi

*

Több olvasónk hívta fel figyelmünket arra, hogy lapunk július 21-i számában két rajzolónk is vétett a közlekedési szabályok ellen. Az egyik rajz az úttest bal oldalán közlekedő csuklós autóbuszt ábrázol, amelyen az ajtók is bal oldalon vannak, ráadásul a felszállás is az első ajtón történik. A másik rajzon motorkerékpáros közlekedik a menetiránnyal ellentétes oldalon.

Köszönjük a figyelmeztetéseket. Értesíteni fogjuk az illetékes hatóságokat, hogy hajtási jogosítványt egyik rajzolónknak se adjanak ki.

MIRE EMLÉKSZEM?

Történetem 1945-ben indul, de 1946-ban csattan. Csakis 1946-ban csattanhatott.

Ismertem akkoriban valakit, aki a budai harcok után, 1945-ben, igen otthonosan sétálgatott az új világban. A romokba dőlt Gellérthegyen lakott, és romok között, elhagyott, idegen otthonokban sétálgatott legszívesebben. Érzékeny lélek volt. Megszánt minden szebb holmit, ami akkoriban a romok között, esőben, tavaszi lucsokban, szélben, vakolattörmelékben ázott és pusztult. Néhány hét alatt félszáz festményt, szőnyeget, bronzot, sok-sok régi könyvet sétált össze.

Amikor megláttam, hosszú, zavaros történetekkel magyarázta, hogyan lett egy csinos kis magánmúzeum birtokosa. Azelőtt nem érdekelte a művészet, most művészettörténeteket tanulmányozott. Osztályozta, értékelte, „árazta" a kincseit. Igen, árazta, mert el akarta adni őket. Volt egy kis Bemmel festménye, a kitűnő holland festőnek tájképe – elbűvölő szerzemény volt. És egy ismeretlen, tizenhetedik századbeli francia festőnek vászna, E u r ó p a e l r a b l á s a – még szebb.

Egyre sűrűbben látogatták a Pestre került idegenek, amerikaiak, angolok. Legtöbb festményét meg is vették, csak a Bemmelt és az ismeretlen franciát nem adta egyelőre. Ő nem volt Olcsó János. Keményen alkudott, őt nem lehetett becsapni. Ügyes kereskedő is volt, közben mással is üzletelt.

És 1946 tavaszán váratlan gőggel elzavarta a vevőket, közvetítőket – szerelmes lett a festményeibe, a hollandba és a franciába. „Megtartom őket – hajtogatta. – Mind a kettőt megtartom." Áldozatokat hozó szerelem volt, több ezer dollárról mondott le.

Az élmény megrendített. A tiszta, igaz művészet győzött az üzlet, sőt a dollár felett.

De a történet mégsem ezzel a győzelemmel fejeződik be. Ismétlem: a történet 1946-ban csattan. Ekkor jött vissza nyugati országokból néhány elhagyott gellérthegyi villa tulajdonosa. Visszajött egy ügyvéd is, kemény, elszánt férfi. Ő volt a képek régi tulajdonosa. Kiszimatolta, hová, kihez kerültek a festmények, és kegyetlenül visszavette őket. A Bemmelt is, a franciát is. Hamarosan ő adta el mindkettőt.

A történet megvilágította előttem: a világban végül mégis a rend, sőt a költői igazságszolgáltatás uralkodik.

Illés Endre

SLÁGER PARÁDÉ

Takács Imre rajzai

– Kezdetnek jó . . .

– Minden olyan más, olyan más . . .

– Ami a szívemen, a számon! . . .

– Nincs szerelem bánat nélkül . . .

– Rohan az idő . . .

– Te szeress legalább! . . .

MIRE EMLÉKSZEM?

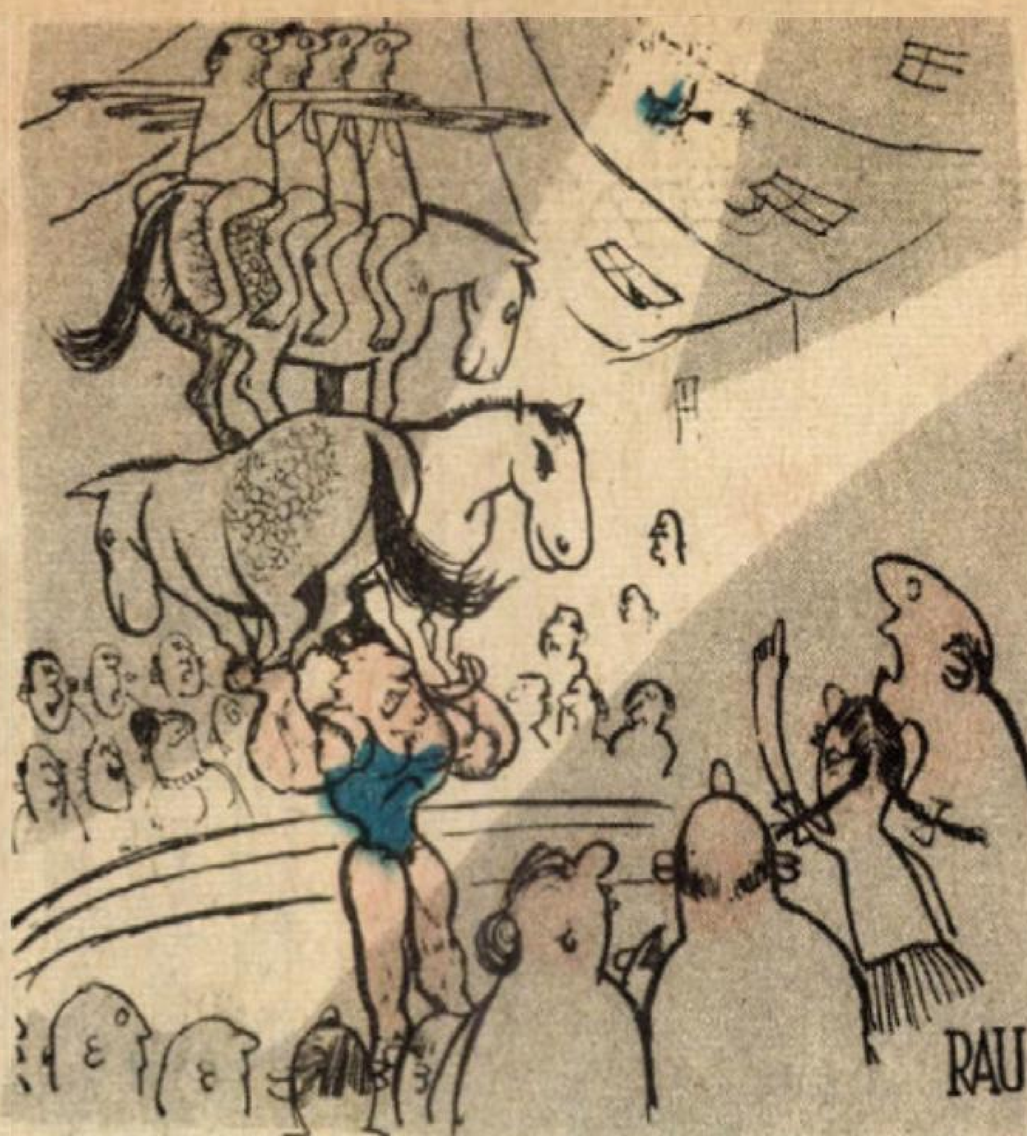

Úgy esett, hogy a Hunnia igazgatója voltam 1946-ban. Lázas tevékenység volt ott akkoriban is, bár ha jól emlékszem, film nemigen lett belőle. Megindult ugyan egyremásra néhány produkció, de aztán elfogyott a pénz, és nem tudták befejezni a munkát. Én meg csak írtam alá mindenféle papirokat, milliárdokról, billpengőkről, adópengőkről, mire átment a könyvelés különböző retortáin, már a felét vagy negyedét se érte, nem csoda, hogy a nagy munka közepette éppen csak filmet nem sikerült csinálnunk!

Untam nagyon a kaotikus állapotokat, rühelltem a trilliós bankjegyeket, s nagyon vágyakoztam már arra, hogy végre filmet forgathassak. Többször lemondtam előkelő tisztemről, olyan gyakran, hogy a végén – elfogadták! Ez a legkedvesebb emlékem 1946-ból! Végre egyszer az életben olyasmitől szabadultam meg, amihez nem értettem!

Gertler Viktor

A városligeti sátorcirkuszban

– Nézd, apuci, berepült egy kismadár!

MIRE EMLÉKSZEM?

Debreceni gyerek vagyok, 46-ban még otthon éltem, és az volt a feladatom, hogy pártiskolákat vezessek a megye különböző helyein. Akkoriban éppen Hajdúböszörményben is. Még fogalmam sem volt arról, hogy 1966-ban a televízió elnökhelyettese leszek. Adtak egy lovat is. — Böszörmény 20 kilométerre esik Debrecentől — meg egy kordét, azon furikáztam. Az út, lóval, 2—3 óra. De a ló inkább gebe volt, még éhesebb, mint én, így hát minden talpalatnyi zöld előtt megállt legelészni. Még sötét éjszaka volt, amikor felkeltem, mert a gebével 4—5 óra hosszat is tartott az út. (Egyszer, Józsa községben, egy kirakat előtt zöld, piros, sárga színű fluszpapírok lógtak. A gebe itt is megállt és elkezdte falni a zöld fluszpapírt, a színe után fűnek nézte. Nekem annyiból jöttek jól gyakori megállásai, hogy azalatt készültem az előadásra.)

Hajdúböszörményben volt az iskolának egy gazdasági főnöke. Időnként hoztak egy zsák pénzt Debrecenből, s azt olvasatlanul kiöntötték az asztalra. Én odaadtam a gazdasági főnöknek, s megmondtam neki, mit vegyen érte reggel a piacon.

Az egyik reggel, a nemzetgazdaság problémáiról tartom éppen az előadást, a legdrámaibb pillanatban bekiált a nyitott ablakon a gazdasági felelős:

— Elvtárs, nem adnak salátát a pízért! (Salátafőzeléket akartam ugyanis főzetni aznapra).

— Hát mit adnak érte?

— Répát. Megvehetem?

— Vegye meg! — s azzal folytatom az előadást. Tíz perc múlva újra bekiált az ablakon:

— Elvtárs, répát se akarnak adni érte!

— Hát akkor hozzon, amit adnak!

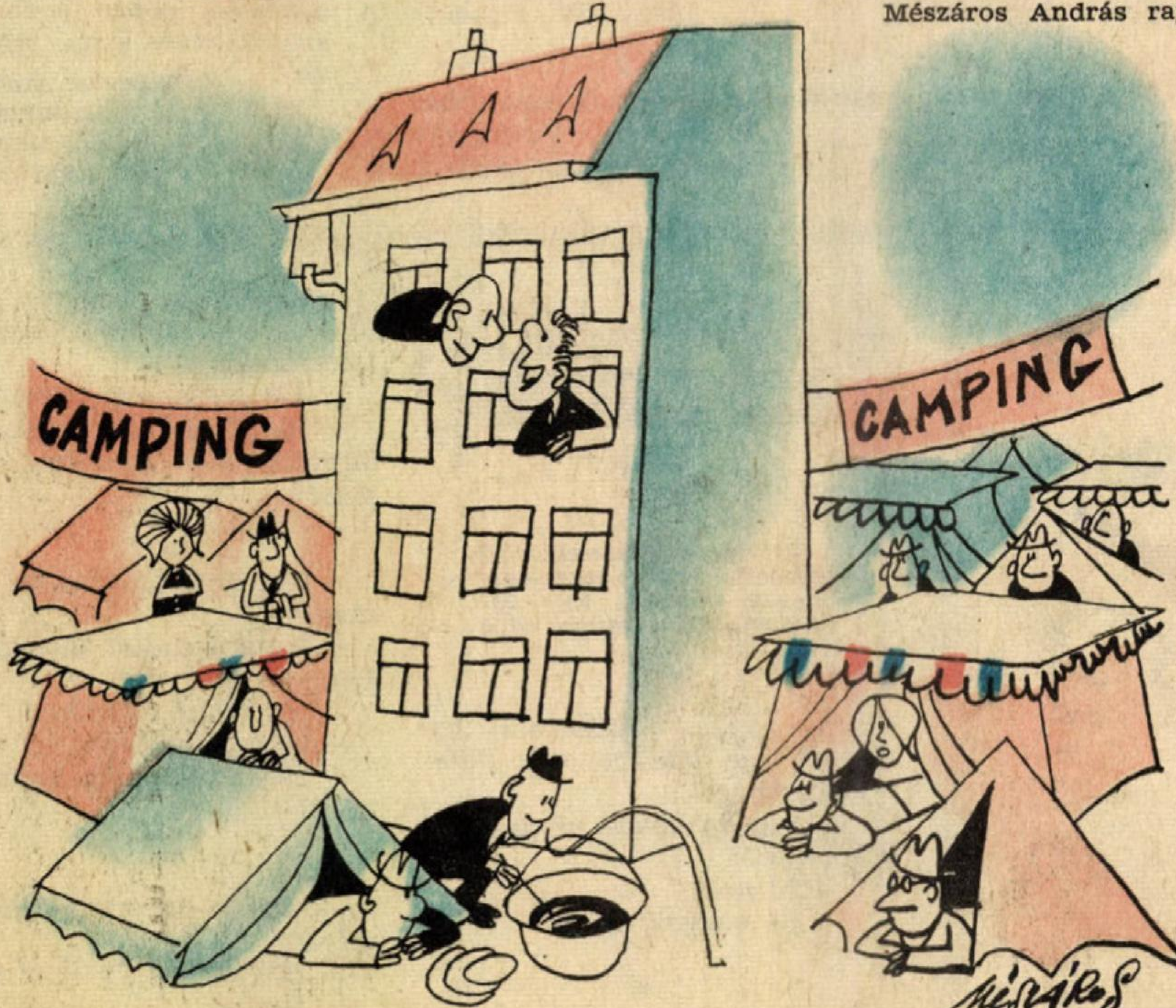
Újabb tíz perc után visszatér megint, s azt mondja:

— Hát ezt adták érte! Egy zsák rohadt krumplit! De olyan mérges volt a kofa, hogy a pénzt is visszaadta, belevágta ide a zsákba, a krumpli mellé!

Kulcsár Ferenc

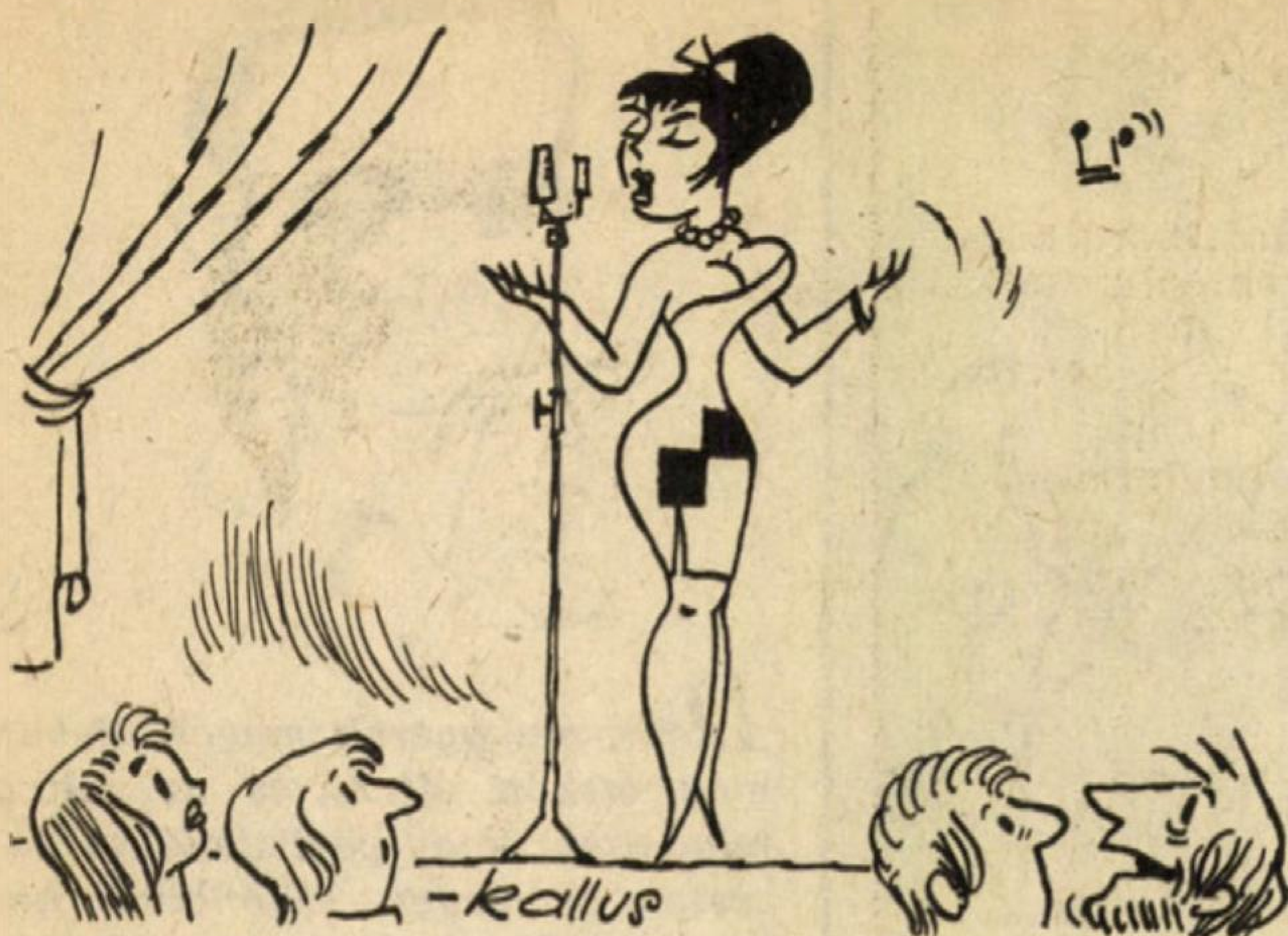
Előzékeny hivatal

Mészáros András rajza

– Amióta felhúztuk ezeket a sátrakat, nyugodtabban várakoznak.

Zenerajongók

– Milyen jó lábai vannak!

Illetékes helyen

– Kérem, én feltaláltam, hogyan lehet a cukrászsüteményeket tartósítani.
– Elkésett, uram. Mi már a szárítását is megoldottuk...

Balaton melléki népdalok

I.

Eredj, Bodri kutyám,
Szedd a sátorfádat,
Jönnek a nyaralók,
Kiadom a házad,
Oldalára írom:
„Szuper-luxus szálló",
Eléje felépül
Vasúti megálló.

II.

Balatoni halászcsárda
Vendégekkel körülállva...
Be kár, be kár!
Ebédelnek a pincérek,
Vendéget esz kint a méreg,
Be kár, be kár!

Minden ajtó kulcsra zárva,
Szünetel a halászcsárda...
Be kár, be kár!
Pincér eszi meg a halat,
Vendégnek csak virsli marad,
Be kár, be kár,
Jaj be kár!

Darázs Endre

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KIS ÜGY — NAGY ÜGY?

Elvették tőlünk a kerékpár- és motorkerékpár-megőrző helyiséget raktári célokra. Azóta a kapu előtt, egy deszkából tákolt „karámban" tároljuk járműveinket, kitéve az időjárás viszontagságainak és a környékre tévedt „szarkák" szabad prédájának. Tudomásom szerint eddig 8 biciklit és 1 motorkerékpárt léptettek meg ebből az alkalmi „megőrzőből"! A Madridi utcai kapunál építettek ugyan egy megőrzőt, de az hozzánk messze van, ha oda raknánk be járműveinket, naponta 2 kilométert kellene gyalogolni mellette. Akkor már mindegy volna, ha gyalog járnánk a munkahelyünkre!

K. J.
a Chinoin III. dolgozója

*

Az Európa Bajnokság alkalmából csinosították a Népstadion utat, ennek keretében felszedték és „felújították" az utcai padokat is. Az utca végén – nem tudni, mi okból – a kijavított, átfestett padokat úgy rakták vissza, hogy azok hátat fordítanak az utcának. Kérjük a Fővárosi Kertészeti Vállalatot, vezényeljen „hátra arcot" ezeknek a padoknak. Mi ugyanis nem vagyunk indiszkrét emberek, nem szívesen lesekszünk be a bérházak ablakán, jobban érdekel bennünket az utca forgataga, meg a szemközti stadion!

Zs. S.
Bp., XIV., Hungária út

*

Községünk legsűrűbben lakott részén, Fehéregyházán, ahol a legtöbb tejelő tehén van, megszüntették a hosszú évek óta működő tejgyűjtő állomást, és most azt kívánják tőlünk, hogy a 2–3 kilométerre levő legközelebbi gyűjtőhelyre hordjuk el naponta a tejet. Nem veszik figyelembe, hogy a téeszben és a családi háztartásban végzett munka mellett ez milyen nagy megterhelést jelent nekünk! Vagy az a megoldás, hogy eladjuk a településen levő 85 fejőstehenet, vagy pedig az, hogy a távoli tejcsarnokba való mászkálás miatt naponta több órát hiányzunk majd a termelőszövetkezeti munkából. Egyiket sem találjuk célszerű megoldásnak, mindenki jobban járna, ha visszakapnánk a régi tejgyűjtőt!

Tomsics Jánosné
és asszonytársai
Somogyzsitfa
(Fehéregyháza)

Az optimista

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A fogház ablakából az egyik rab lekiabál egy járókelőhöz:
– Legyen szíves, hívjon egy lakatost!
– Minek?
– Be vagyok zárva!

*

Az öreg teknősbéka így szól a lányához:
– Csodálom, hogy a felesége akarsz lenni annak a teknősnek...
– De hiszen szeretem!
– Jó, jó, de még csak alig harminc éve ismeritek egymást!

*

– Rég nem láttam! Mi van magával?
– Nem is tudja? Megnősültem.
– Ne mondja! Mikor?
– Három hónapja.
– És szabad még gratulálnom?

*

– Játszik ön valami hangszeren?
– Hogyne.
– Fúvós?
– Vonós.
– Hegedül?

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mit tanultak meg a legnehezebben?

A Heisenberg-féle relációt, Mendelssohn hegedűversenyét és a csavart szögletrúgást.

D. F.

Azt, hogy a jók elnyerik büntetésüket, a gonoszok pedig jutalmukat.

F. L.

Hogy szél ellen nem lehet szódavízzel piros tojást festeni.

F. Gy.

Az autóvezetéssel voltak problémáim, de egyetlen áldozatot sem hagytam cserben.

(f—p)

Alkalmazkodni önmagamhoz.

G. Sz.

Ahejesirástt.

K. A.

Fegyelmezni az arcizmaimat, hogy ne röhögjek ünnepélyes pillanatokban.

M. Gy.

A legnehezebben azt tanultam meg, hogy... De megtanultam... Az Élet tanított meg rá... Hogy mire?... Sajnos, kiment a fejemből...

P. L.

Kesztyűbe dudálni. Pedig de sokan akartak megtanítani rá!

R. B.

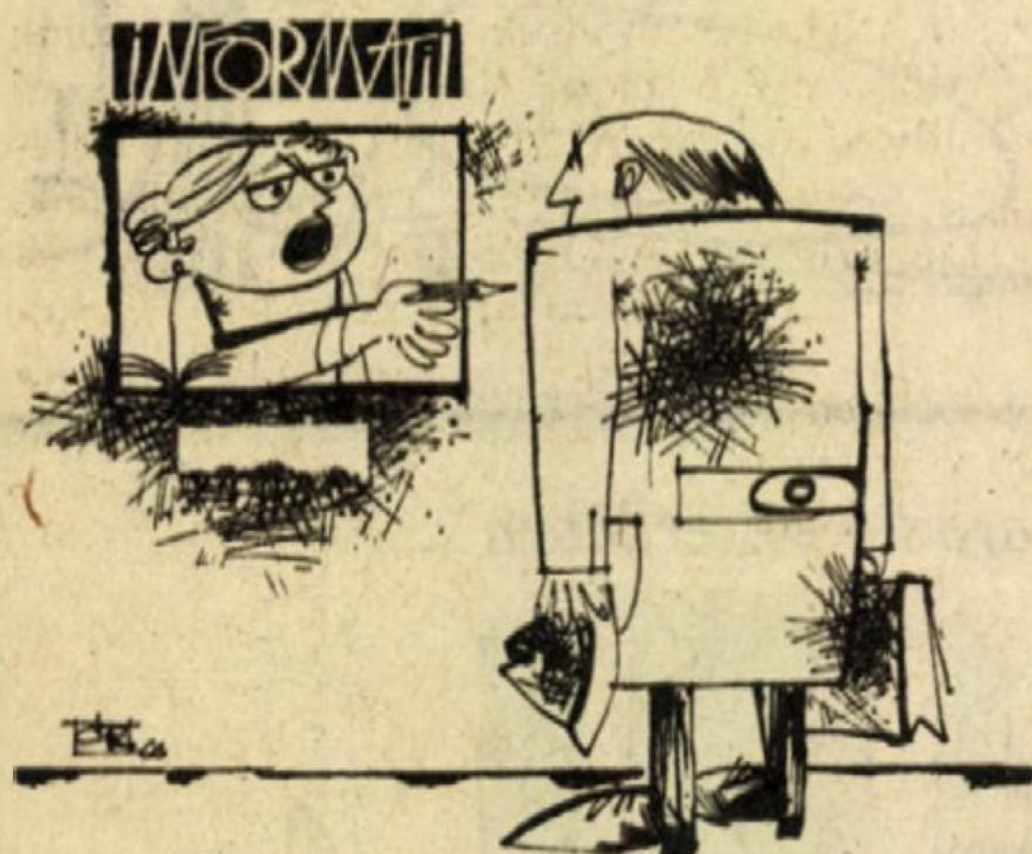
Azt tanultam meg a legnehezebben, hogy hogyan kell a nők nyelvén beszélni. Amikorra tökéletesítettem magam ebben a tudományban, már késő volt.

S. A.

Hatéves koromban kezdtem az írást tanulni, és ősz fejjel még mindig gyakorolnom kell.

(t.)

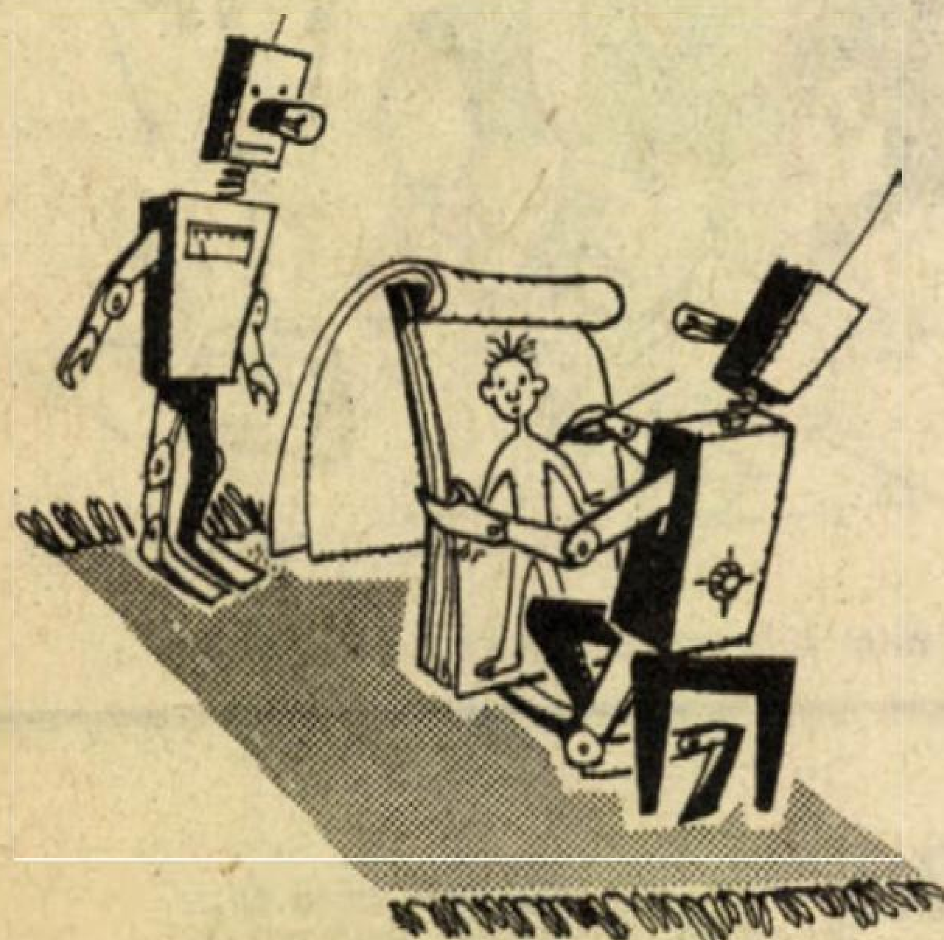

– Itt csak arról adunk információt, hogy hol lehet felvilágosítást kapni...

A művész: Hatóságilag kellene megtiltani, hogy élővirágot hozzanak be a tárlatra...

Karikaturista a Marson

– Hol csináltattad a frizurádat?
– A 76-os villamoson...

(A bukaresti Urzicából)

MIRE EMLÉKSZEM?

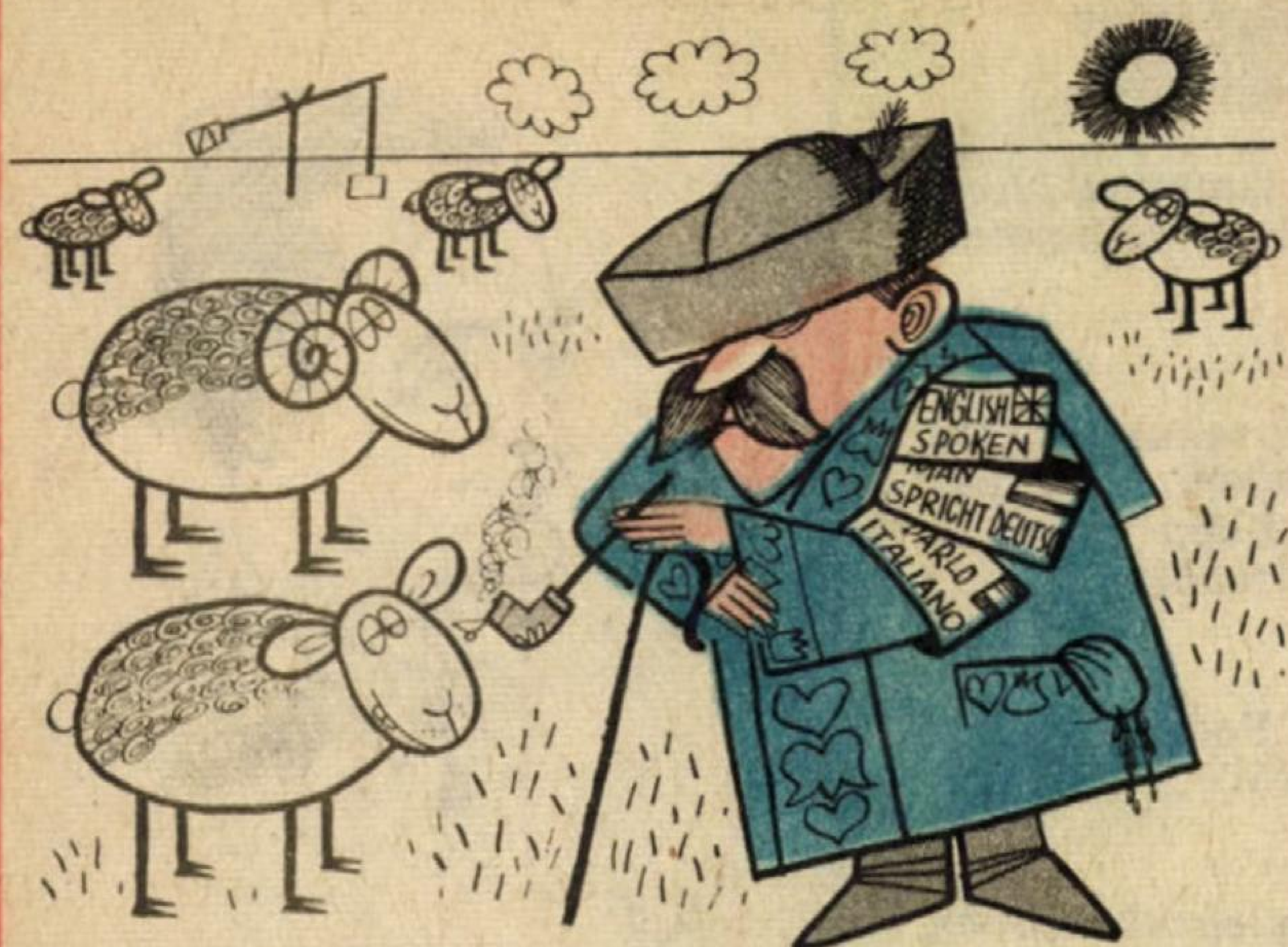

Nekem minden nyomorával, küzdelmével együtt is szép évem volt 1946! Akkor kínálta fel először a rádió a lehetőséget, hogy külföldre utazhassam, meccset közvetíteni. Választhattam Párizs és Belgrád között. Mivel Belgrádban akkor egyéb események is voltak, ezt választottam, a mérkőzésen kívül nagy belgrádi műsort is csináltam. A párizsi mérkőzést pedig az akkori szövetségi kapitány, Gallovich Tibor közvetítette. De még nem egyenesből — viaszlemezről, amelyet itt Pesten nekem kellett aztán műsorba vágnom. Ady-rajongó volt, azzal kezdte hát, hogy Párizsba tegnap beszökött az ősz... De azután! A kapitányi teendők mindjárt elszólították, a pályára kellett mennie, fogadni a francia köztársasági elnök kézszorítását. Majd visszatért a mikrofonhoz, de már az első percek után elfeledkezett arról, hogy riporter, s mintha a kispadon ülne, tudósítás helyett utasításokat adott a fiúknak! (Lehet, hogy ez akkor és tőle ragadt rám?) Amikor Deák berúgta az első gólt, mindenről megfeledkezett, a pálya szélére rohant, s a mikrofont átadta valakinek.

Magam meg, mint mondtam, Belgrádban debütáltam. Amikor útközben nézegettük a jugoszláv csapat összeállítását, Puskás Öcsi megkérdezte: „Ki ez a Csajkovszkij?" „Hát nem tudod? Muzsikus!" — mondtam neki. Attól tartok, komolyan vette a tréfámat, mert mosoly nélkül jelentette ki: „Na majd én megutáltatom vele a focit! Meg fog ez maradni a zenénél!" Hanem Csajkovszkijon kívül — velem is kellett valamit csinálniuk, mert szabály volt a fiúk között, hogy aki először utazik külföldre, azt meg kell tréfálni, akár labdarúgó az illető, akár sportriporter csupán. Azt eszelték ki, hogy megkínáltak egy pohár borral — amelybe előzőleg konyhasót kevertek. Majd belehaltam, de egy hajtásra kiittam, és utána azt mondtam: „Nem kaphatnék még egy pohárral?" Azt hiszem, ekkor fogadtak be végérvényesen maguk közé...

Szepesi György

Idegenforgalmi juhász

Gőgös asszonyka

– Ugyan, Ádám, gyere már, csak nem állsz le vitatkozni?!

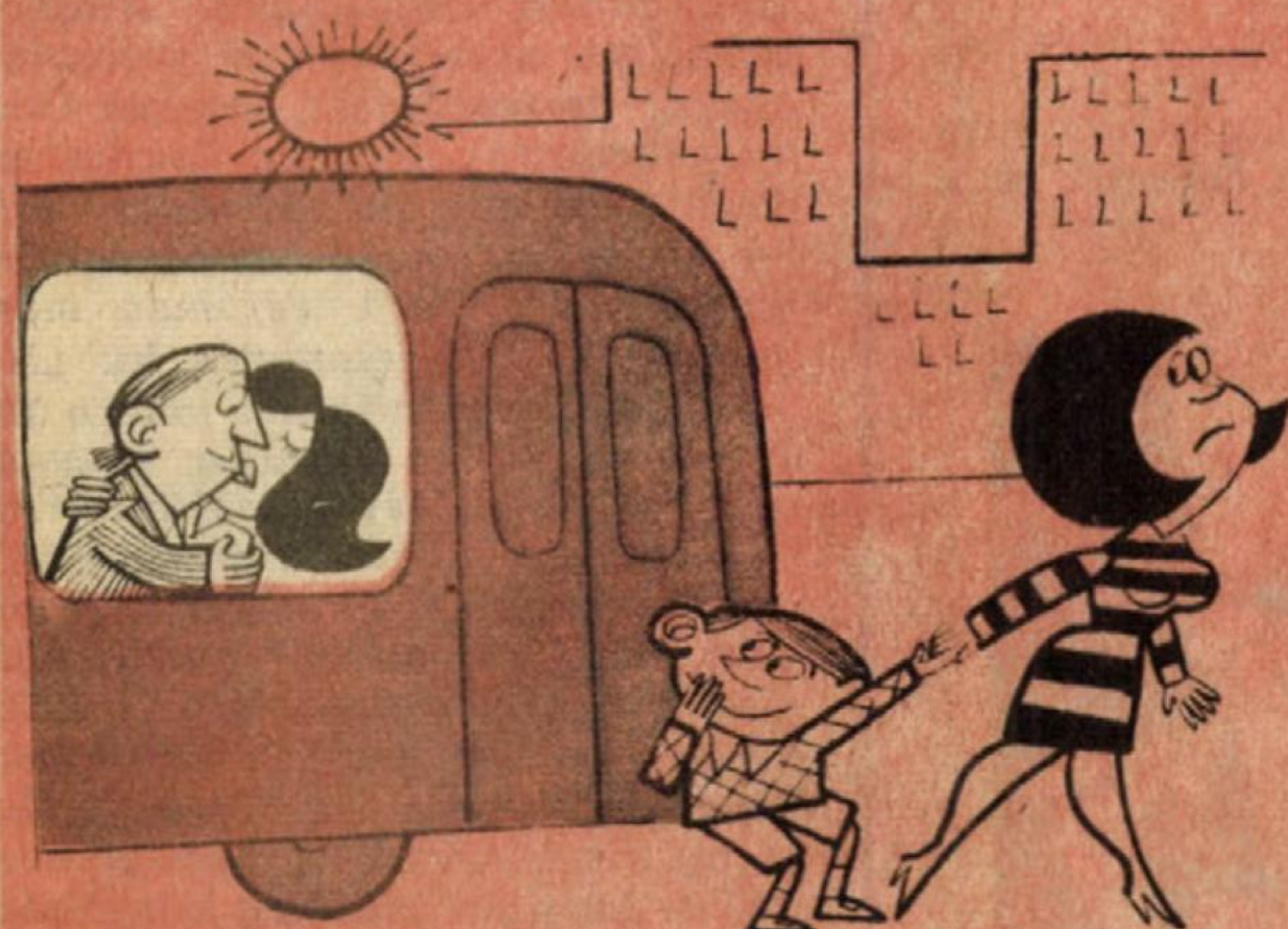
Augusztusi hajrá

Hézagpótló folyóirat

Gyerekszemmel

– Nini, tévé!

Táskarádió az erdőben

– Bocsánat, nem lehetne egy kicsit halkabban?

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. •142–220 – 66.1679 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504